

Chúng Ta Ly Hôn Rồi Anh À....!

Contents

Chúng Ta Ly Hôn Rồi Anh À....!	1
1. Sai Lầm Bảy Nhiều Năm Đối Với Em Là Đủ Lắm Rồi....	1
2. Chương 1:	2
3. Chương 2:	4
4. Chương 3:	5
5. Chương 4:	7
6. Chương 5:	9
7. Chương 6:	10
8. Chương 7:	12
9. Chương 8:	13
10. Chương 9:	15
11. Chương 10:	16
12. Chương 11:	18
13. Chương 12-end	19
14. Chương 13 Ngoại Truyện: Trắc Lãng	21
15. Chương 14 Ngoại Truyện : Trắc Lãng	22

Chúng Ta Ly Hôn Rồi Anh À....!

Giới thiệu

Khi tôi vừa tròn 22 tuổi cũng là lúc tôi bước vào cuộc sống hôn nhân. Tuy còn trẻ nên sự điên cuồng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chung-ta-ly-hon-roi-anh-a>

1. Sai Lầm Bảy Nhiều Năm Đối Với Em Là Đủ Lắm Rồi....

Hôn nhân của tôi bắt đầu từ 3 năm trước năm tôi vừa mới 22 tuổi , tôi còn rất trẻ nhưng sự điên cuồng cố chấp trong tôi là cực kì lớn , tôi đã đuổi theo sau một chàng trai anh tuấn suốt 4 năm đại học không biết

mệt mỏi , đứng nép đằng sau sự chói chang nơi anh dùng nó làm ngọn lửa cho tình đầu thơ dại. Tôi bắt chắp tất cả ngay cả làm việc đề tiện nhất là leo lên giường của anh để bắt anh chịu trách nhiệm với tôi , bắt anh phải ở bên tôi cả đời , tôi thật quá ích kỉ , ích kỉ tới nỗi muốn buộc chặt anh bên mình...Nhưng tôi đã sai , sai ngay từ khi bắt đầu , dai dẳng bám lấy anh để rồi nhận lại sự khinh bỉ từ anh , dùng thủ đoạn để ở bên cạnh anh để rồi nhận về sự lạnh nhạt từ anh vĩnh viễn . Tôi đã cố gắng ngoan ngoãn ở bên anh , học làm một người vợ tốt , học nấu ăn , học làm việc nhà , học làm anh vui , học lấy lòng một người đàn ông lạnh nhạt như anh....Học rất nhiều thứ chỉ vì muốn anh để mắt đến , làm sao để anh không chán ghét , để anh không nhìn tôi bằng ánh mắt khó chịu...

3 năm này tôi đã phải làm rất nhiều thứ để chiều ý anh mong cho anh vừa lòng . Tôi muốn có con cùng anh nhưng anh lại không muốn , kết hôn gần 3 năm nhưng ngay cả một lần mang thai tôi đều không có , anh rất cẩn thận trong việc phòng tránh , anh còn cẩn thận hơn cả tôi có lẽ anh sợ rằng khi có con sẽ có thêm một sợi dây vô hình trói buộc anh lại bên tôi lâu hơn nữa nhưng anh đâu biết rằng tôi muốn có con là vì muốn làm anh vui , cho anh cảm giác được làm cha như bao người đàn ông khác...

Kết hôn 3 năm , tôi không thể có con nói trắng ra là anh không cho tôi cơ hội đó , gia đình bên anh vẫn luôn giữ vẻ mặt lạnh nhạt với tôi , nay thêm việc tôi không con nỗi dõi cho nhà họ , mẹ chồng luôn châm chọc “cây độc không trái gái độc không con” vì tôi đã ngán chân vào cuộc đời đầy tốt đẹp của anh , tôi chỉ cười gượng cho qua nhưng thật sự tâm tôi đã lạnh tới nỗi không có một tia ấm áp.

Mẹ tôi hồi trước là hiệu trưởng một trường tiểu học nay già rồi phải về hưu nên ngay cả tôn nghiêm bên chồng về vấn đề gia thế tôi đều không có . Mệt mỏi , tôi quá mệt mỏi , tôi muốn kết thúc mọi chuyện ở đây , tôi sẽ trả lại tự do cho anh , còn tôi , tôi sẽ quay về nhà mẹ phụng dưỡng bà hết những năm tháng tuổi già và cũng chữa lành vết thương lòng cho mình.

Khi tôi kết hôn với anh bà không phản đối cũng không ủng hộ bà chỉ mỉm cười mong cho tôi hạnh phúc về sau nhưng tôi biết tâm bà cũng rất đau...

2. Chương 1:

chương 1: chúng ta ly hôn đi

Tối , tôi và anh ăn cơm xong thì ngồi ở sofa xem tivi , nói là xem tivi nhưng thực ra tivi bật lên chỉ để tạo âm thanh cho đỡ nhàm chán giữa hai chúng tôi , anh ngồi đọc báo , xem tài liệu còn tôi lại ngồi gọt táo một cách vô vị , tôi nghĩ đến lúc rồi , nên trả tự do cho anh.

“Sở Thần chúng ta ly hôn đi” tôi vừa gọt táo vừa thản nhiên nói cứ như nói với anh rằng chuyện “hôm nay em nấu món sườn xào chua ngọt” vậy , phải tôi đã chuẩn bị sẵn tâm lý , tôi nghĩ thông rồi.

“em nói gì?” anh đang lật tài liệu suy xét liền dừng động tác lại nhìn tôi.

“em nói chúng ta ly hôn đi” tôi hít một hơi thật sâu nói lại lần nữa.

“vì sao? em thiếu tiền sinh hoạt sao?” anh nhíu mày nhìn sâu vào mắt tôi xem tôi muốn giở trò gì như mọi lần khác.

“6 năm nay thật sự là em quá cố chấp rồi , giờ chúng ta giải thoát cho nhau , kết thúc đi anh...” tôi vẫn như vậy không chút đau đớn hiện ra nơi mặt tôi chỉ biết rằng tâm đang dần tan nát , vụn vỡ như mảnh thủy tinh mỏng manh nhưng sắc bén , tôi chấp nhận buông tay cũng chính là muốn anh hạnh phúc vui vẻ.

“em dễ dàng ly hôn vậy sao ? dễ dàng từ bỏ Nhị thiếu gia Sở thị là tôi hay sao? từ bỏ 6 năm đeo bám tôi dai dẳng? em có phải là Diệp Tiểu Hi không vậy?” giọng anh trầm trầm nhưng mang đầy sự châm chọc cực kì khó nghe không phải là giọng điệu của người đàn ông mà tôi yêu , luôn muốn anh nói chuyện với tôi như ngày nào nữa.

“em nghĩ thông suốt rồi , em không phải là Diệp Tiểu Hi của 6 năm trước nữa đâu , em không muốn mãi dựa dẫm bám víu vào anh như động vật ký sinh thấp hèn nữa, em từ bỏ” tôi cười khổ sở.

“ồ ra là vậy , chứ không phải là do em vớ được Trác Lăng thiếu gia hay sao? vừa có tiền vừa có thể lại yêu em chiều chuộng cho em nhiều thứ em muốn chứ không phải là tôi lúc nào cũng lạnh nhạt nên em chán ???”

anh nhếch môi tạo thành một đường cong hoàn hảo đẹp đến mê người nhưng đối với tôi sao hôm nay sao lại lóa mắt đến thế?

“Em không có!!” tôi kiên định nói móng tay bấm sâu vào lòng bàn tay đến ứa máu , đây là anh sao? là người đàn ông tôi yêu đang chà đạp lên danh dự của một người phụ nữ luôn vì anh là tôi sao? quá chua chát đi.

“vậy đây là cái gì?” anh rút một tập ảnh từ ngăn bàn ném ra bàn làm cho tôi bất ngờ , tôi vội cầm lên xem hai mắt mở to , đây chẳng phải là tôi cùng Trác Lăng đi cùng nhau hôm họp lớp sao?/

“ngạc nhiên lắm sao? tối nay tôi vừa định nói với em việc này ”nên giữ thân giữ ý một chút” thì em lại đề cập đến chuyện ly hôn với tôi có phải là quá trùng hợp rồi không?” tôi cảm thấy lòng ngực có chút nhói vì những lời anh vừa thốt ra.

“giỏi lắm Diệp Tiểu Hi , lúc đầu bám theo tôi là cô , leo lên giường, kiên quyết kết hôn với tôi là cô giờ ngay cả ly hôn cũng là cô , đây là cô tự cho mình là đúng rồi , đừng mơ tôi thành toại!” anh gào lên hất tung đồng tài liệu trên bàn xuống.

“Dù như thế nào đi nữa tôi vẫn muốn ly hôn , Sở Thần xin anh , là tôi sai , tôi trói buộc anh 3 năm , giờ tôi muốn buông tha sao anh lại cố chấp như vậy chứ?” tôi nhìn anh mà mắt có chút cay.

“như vậy thì quá dễ dàng cho cô rồi , 3 năm sao? hừ , ba năm này là tôi cho cô làm loạn từ nay về sau những ngày tháng kế tiếp đây cô liệu mà sống với tôi” anh dứt khoát đứng dậy đi thẳng về phòng sập cửa “rầm” một tiếng chói tai.

Tôi vẫn ngồi đấy , hai hàng nước mắt từ khóe mắt vô thức chảy dài trên gò má , tôi sai rồi khi đã thức tỉnh một ác ma. Tôi vội lau đi nước mắt mặn chát đang đọng lại trên khóe môi tự nói với mình rằng ngày mai khi anh vì về sẽ bàn tiếp về việc ly hôn này , dù hiện tại có yêu anh đến mấy tôi vẫn sợ hãi , mặc dù không biết bản thân đang sợ cái gì.

Tôi đứng dậy , xác định rằng đã lau khô nước mắt mới dám trở về phòng , tôi sợ anh lại cáu lên giận dữ khi nhìn thấy nước mắt của tôi , anh từng nói anh ghét nhất là nhìn thấy tôi khóc vì trong mắt anh những giọt nước mắt ấy của tôi chỉ là sự giả tạo vốn có của một người phụ nữ độc ác.

Tôi nhẹ nhàng mở cửa phòng , tôi nghĩ chắc anh đã ngủ nên liền leo lên giường , kéo chăn đắp qua người một cách nhẹ nhàng , tôi sợ bản thân vụng về sẽ làm anh tỉnh giấc.

“vì sao đột nhiên lại muốn ly hôn? mẹ anh lại nói gì với em à” chợt tôi bị cái ôm của anh làm cho bất ngờ.

“mẹ không nói gì cả” tôi lãnh đạm trả lời nhưng vẫn mang chút dịu dàng.

“vì Trác Lăng” tôi cảm thấy thân thể có chút đau , tôi bị anh néo một cái thật mạnh vào hông.

“phải ,vì Lăng” tôi cắn răng nói , tôi đã quyết tâm kết thúc rồi , Trác Lăng xin lỗi.

“Lăng? nghe thân thiết quá thể? có lẽ em quên mất thân phận của mình rồi” tôi nghe tiếng cười khê của anh bên tai làm cho lòng ngực đập nhanh hơn một nhịp.

“em không quên” tôi cứng nhắc nói.

“Sở Thần 6 năm , anh yêu em thử một lần nào chưa?” lời này có vẻ hơi buồn cười vì 6 năm qua tôi đều chạy theo để hỏi anh.

“chưa , anh không yêu em , dù chỉ một lần.” câu trả lời của anh vẫn vậy vẫn tàn nhẫn vẫn làm cho tim tôi đau đớn như bị nghiền nát từng mảnh vụn.

“thế anh vì cái gì không chịu ly hôn?”

“công ty Trác Lăng đang tranh chấp một dự án ở Tây thành giờ chỉ cần anh và em công bố ly hôn giá cổ phiếu sẽ tụt xuống rất bất lợi cho anh”

“thì ra là vậy....!” tôi cười tự giễu hóa ra là như thế , anh là vì thể diện của bản thân lợi ích của công ty anh , tôi chỉ là một vật hi sinh vô nghĩa là tấm chăn rách nát dưới mũi giày da đắt tiền của anh bước qua trên thảm hoa thành công , giá trị của tôi chẳng đáng một đồng , tôi quá thảm hại rồi.

3. Chương 2:

chương 2:

Sáng hôm sau khi thức dậy thì một bên giường đã lạnh lẽo chứng tỏ anh đi đã đi làm từ rất sớm rồi , tôi mệt mỏi làm vệ sinh cá nhân xong xuôi thì thay quần áo chuẩn bị đi làm vì tôi không phải là loại phụ nữ chỉ biết ăn bám vào anh .

Tôi tốt nghiệp đại học chuyên ngành báo chí nên công việc thường ngày của tôi là đến tòa soạn làm việc vặt như viết bài cho ngày mai , chỉnh sửa ít thông tin cho tuần san bất quá , công việc này rất an nhàn , lương bổng cũng xem là đủ dùng cho sinh hoạt của một người phụ nữ gia đình như tôi.

giờ nghỉ trưa khi các đồng nghiệp đều đi ăn cơm thì tôi vẫn còn ngồi làm việc do hôm qua cãi nhau với anh nên không thể hoàn thành bài cho số báo tuần sau , giờ nên tranh thủ một chút.

“Tiểu Hi, có một anh chàng đẹp trai nào tìm cậu kìa” Đinh Mỹ vừa mới ăn cơm xong đi vào liền cười gian manh nhìn tôi nói.

“hả?” tôi như từ trên trời rơi xuống ngơ ngác trả lời nhưng mắt vẫn dán vào màn hình.

“anh ta nói tên Trác Lãng muốn gặp cậu” Đinh Mỹ hắng giọng vờ nghiêm túc.

“Trác Lãng...?à, để tôi ra xem” tôi thu xếp tài liệu đứng dậy rời khỏi phòng làm việc đi ra ngoài xem Trác Lãng định làm trò gì. Vừa bước ra khỏi cửa tòa soạn tôi đã nhìn thấy Trác Lãng thật sự đang đứng chờ , nhìn thấy tôi liền mỉm cười ôn hòa tựa ánh ban mai , anh vẫy tay với tôi.

“Lãng , hôm nay sao lại đến đây?” tôi cười với anh theo đúng lẽ.

“em ăn gì chưa?”

“vẫn chưa, còn anh?”

“vậy chúng ta sang quán cơm đối diện kia ăn chút gì đi”

Hai từ “chúng ta” nơi anh sao mà dễ nghe đến như thế , sao nó lại không phải từ miệng người đàn ông tôi yêu phát ra một cách ngọt ngào mà lại là từ một người đàn ông xa lạ với tôi không chút rung động phát ra ?

“ừm” tôi cùng Trác Lãng đi qua quán cơm bên kia ăn, đây không phải là lần đầu tiên tôi và Trác Lãng ăn cùng nhau , nhưng số lần tôi đồng ý đi ăn cùng anh lại ít ỏi tới nỗi chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay....

“anh muốn ăn gì?”

“gì cũng được như lần trước đi”

“ừm , phục vụ hai phần cơm trưa”

“vâng” anh phục vụ nhanh nhảo đáp lại lời tôi.

Trong lúc ăn tôi và Trác Lãng dường như không có nói chuyện với nhau câu nào , tôi cúi đầu ăn , Trác Lãng cũng vậy , hai chúng tôi như hai thế giới không hiểu đối phương đang nghĩ điều gì chỉ biết ba chữ “Ăn cơm trưa” hiện ở đối phương.

Điện thoại tôi bất chợt vang lên bài hát thân thuộc “Only Love.. True love.. Love... in our life there's this only love that we never forget.” , tôi liếc nhìn liền thấy hai chữ “Sở Thần” thật hôm qua tôi còn để là “Thần” nhưng hôm nay không hiểu tại sao tôi và anh lại có một rào cản vô hình khiến tôi không dám để tên là “Thần” nữa , để hai chữ “Sở Thần” này là nhằm phân chia rõ quan hệ cùng tình cảm của tôi dành cho anh đã có rạn nứt , đã có đổ vỡ , một chút xa cách như bao người lạ khác vì tôi buông tay rồi. Tôi tắt máy tiếp tục ăn phần của tôi.

“sao em không nghe máy?” Trác Lãng ngẩng đầu lên nhìn tôi có lẽ anh đã nhận ra sự khác thường của tôi.

“không gì đâu , số điện thoại làm phiền thôi!” tôi cố nặn ra một nụ cười nhìn Trác Lãng.

“em có thấy anh và em giống đang ngoại tình hay không?” Trác Lãng buông đũa nhìn tôi chăm chăm.

“Trác Lãng! em nói rồi , em là phụ nữ đã có chồng , chúng ta chỉ là bạn bè bình thường” tôi cũng buông đũa gắt lên.

“nhưng anh yêu em..”

“em yêu anh ấy 6 năm , yêu rất nhiều” đột nhiên khóe mắt tôi cay cay tôi yêu anh ấy nhiều đến độ quên mình là ai nhưng sao anh ấy lại không cảm nhận được chứ?

“nếu tình cảm em dành cho anh ta 6 năm thì tình yêu này anh dành cho em sắp hơn 10 năm rồi , anh gặp em sớm hơn anh ta , hi sinh cho em nhiều hơn anh ta , làm mọi thứ vì em nhưng ngay cả một cái liếc mắt cũng không có vì sao em lại vô tâm vô tình đến như vậy..?” tôi nhìn thấy rõ trong tròng mắt và lời nói của Trác Lãng có phần bi thương cùng tuyệt vọng , phải Trác Lãng gặp tôi sớm hơn Sở Thần 4 năm nhưng lúc ấy tôi chỉ xem anh như một người bạn vì mẫu người tôi thích phải mạnh mẽ , phải đàn ông , quyết đoán giống Sở Thần chứ không như Trác Lãng ở gần anh tôi chỉ cảm nhận sự ôn nhu , dịu dàng như suối trong , rất bình yên chứ không mang lại cảm giác yêu một ai đó nồng cháy như ở gần Sở Thần.

“nhưng điều quan trọng là em đã đem trái tim giao cho anh ấy , cũng như anh đem tình yêu gói gọn cho em vậy”

“anh có thể chờ” giọng Trác Lãng vẫn như thế vẫn ôn nhu với tôi như vậy vẫn dùng lời nói ngọt ngào cùng ánh mắt sủng nịnh đối với tôi không chút oán hận.

“anh đừng chờ nữa , người như em không xứng để anh yêu đâu , nghe lời em tìm một cô gái nào đó xinh đẹp hơn em , gia cảnh tốt hơn em , và điều quan trọng hơn là cô gái ấy phải yêu anh”

“anh và em có phải đều giống nhau hay không?”

“giống nhau ở điểm nào?”

“đều có sự cố chấp và điên cuồng trong tình yêu như nhau”

“phải rồi , haha”

Cơm nước xong tôi và Trác Lãng sải bước ra về , tôi về tòa soạn còn Trác Lãng thì trở lại công ty của anh ta.

Lại có cuộc gọi đến , vẫn là Sở Thần , tôi là nên vui mừng hay thống khổ gần 3 năm kết hôn anh rất ít khi gọi điện thoại co tôi.

“alo”

“em đang làm gì vậy?” tôi nghĩ hôm nay chắc tâm trạng anh không tệ cho lắm nên giọng điệu có phần dịu dàng hơn có chút ảm áp không phải chất giọng lạnh đến thấu xương mọi ngày.

“đang soạn đơn ly hôn”

“Diệp!Tiểu!Hi!” tôi nghe rõ mồn một tiếng gằn lên của anh ở đầu dây bên kia , tôi vội cúp máy mà trong lòng đầy hả hê vui vẻ.

Làm xong các tập tài liệu vừa được giao tôi thực sự đã soạn mấy tờ đơn ly hôn như đã nói.

4. Chương 3:

chương 3: em phải học cách mạnh mẽ khi không thể dựa vào anh nữa.

Lúc tôi rời khỏi tòa soạn đã là 7h tối , theo như kinh nghiệm hơn 3 năm chung sống thì có lẽ đêm nay anh sẽ không trở về nhà vì số lần anh về nhà cùng tôi ăn cơm rất ít thế nên tôi không bắt taxi về nhà ngay như mọi lần mà chậm chạp từng bước về nhà tôi muốn chân chính ngắm nhìn lại đường phố này , ánh đèn đường cùng với không khí ồn ào này sau mấy năm vội vã , tôi rong rêu trong các hàng quán trên vỉa hè , tôi dần quên đi thì giờ cho đến khi màn hình led của trung tâm chiếu bộ phim “ước mơ ngôi sao” thì tôi mới chợt nhận ra lúc này đã là 10h30 mất rồi , tôi đi bộ rảo bước về nhà.

Khi vào đến nhà thì cảnh tượng cả căn phòng tối đen chỉ có một mình anh ngồi ở ghế sofa sử dụng laptop xử lý văn kiện làm cho tôi thót tim cứ tưởng ma. Tôi cởi giày đặt lên giá rồi nhẹ nhàng bước đi vào trong phòng ngủ rất mong không thu hút sự chú ý của anh.

“em đi đâu mới về?” anh bất ngờ lên tiếng làm cái áo khoác của tôi đang vắt trên tay rơi xuống.

“anh hôm nay sao lại về nhà?” tôi cúi người xuống nhặt áo khoác vừa rơi mà tay khẽ rung.

“anh không được về đây sao?” anh vẫn không thèm nhìn đến tôi vẫn chăm chăm vào laptop không rời.

“anh ăn cơm tối chưa?” tôi vội chuyển sang chủ đề khác , đi đến bên góc cửa tôi bật tất cả các đèn trong phòng khách lên.

“em giải thích cho anh việc buổi trưa?” anh đóng laptop lại xoay người nhìn tôi.

“À...” tôi mở túi xách , lấy ra một tờ đơn ly hôn.

“em kí rồi , giờ chỉ cần chữ ký của anh thôi!” tôi đặt đơn ly hôn xuống cùng một chiếc bút.

“em đùa với anh sao?” anh nhíu mày , đôi con ngươi đen có phần sắc lạnh.

“em không đùa , nếu anh không ký em cũng có thể đơn phương ly hôn” tôi cố giữ cho đôi chân không run rẩy ngay ngay cả trái tim tôi cũng đang run rẩy vì sợ.

“anh trai em trở thành phạm nhân do dính líu tham ô em biết chưa” anh nhìn vào đơn ly hôn khẽ mỉm cười quái dị.

“anh...anh...nói bậy , Diệp Lăng anh ấy làm sao có thể dính líu tới tham ô được chứ!” ầm một tiếng cả thế giới của tôi liền sụp đổ không chút kì vọng , anh trai tôi Diệp Lăng là giám đốc của một công ty chế biến thực phẩm , anh ấy cực kì yêu thương tôi ngay từ khi tôi còn nhỏ , anh cực kì xuất sắc trong học tập , Diệp Lăng anh là ánh dương rực rỡ của mẹ là anh trai tốt nhất trong lòng tôi sao có thể như vậy được , không , không thể nào.

“em không biết sao?Diệp Lăng bị bắt hơn 3 ngày rồi” anh dùng tay miết nhẹ vào tờ đơn ly hôn.

“sao anh không nói cho em biết ?” tôi run rẩy kịch liệt.

“em đâu có hỏi” anh làm ra vẻ mặt thản nhiên không biết gì.

“anh...” tôi cảm thấy mắt mình có chút ướt đẫm , nước mắt nóng hổi từ khóe mắt trào ra.

“anh nói rồi anh không muốn ly hôn”

“nhưng em muốn ly hôn” tôi cắn răng nói.

“anh em vừa mới vào tù em muốn ly hôn chẳng phải chỉ rõ cho thiên hạ biết rằng anh là một thằng đàn ông chỉ vì tiền sao?”

“em không quan tâm , em sẽ tự giải quyết chuyện gia đình em không cần sự giúp đỡ từ anh , anh cũng không phải mang tiếng nữa , anh an tâm làm nhĩ thiếu gia Sở thị , an tâm làm tổng giám đốc tập đoàn Sở Dương của anh đi! Diệp Tiểu Hi em đây không cần một cái gì từ anh cả! tại sao chứ? lúc em còn yêu anh tại sao anh không nắm giữ đến hôm nay em muốn gắng gượng một lần để cắt đứt với anh , anh lại vì cái gì níu giữ ? vì cái gì không muốn buông bỏ hả? anh vì thanh danh? vì mặt mũi hay sao? haha Sở Thần chẳng lẽ anh xem người đàn bà luôn ở bên cạnh là em đây vô dụng và thất bại tới như vậy sao? không! không có anh những ngày sau này em vẫn sẽ sống thật tốt nếu đã không vì mình thì em cũng sẽ vì mẹ vì anh trai vì chị dâu vì cháu của em , Diệp Tiểu Hi này từ nay sẽ không còn vì anh mà sống nữa rồi...”

hóa ra tình yêu này của tôi chỉ là cỏ rác , anh xem trọng sĩ diện đàn ông của anh , xem trọng công ty của anh còn tôi không là gì cả ngay cả tôn nghiêm cuối cùng của một người vợ anh cũng gắn mác là tôi ngoại tình , tôi còn ở đây để làm cái gì chứ?

Tôi không nói gì nữa , tôi im lặng , tôi bước đi , từng bước chân của tôi nặng nề như vác ngàn vạn tấn đá vô hình , đôi mắt mờ hồ tới độ không nhìn rõ mọi thứ xung quanh , con tim tôi cũng vì vậy mà vụn vỡ , cố giữ cho đôi chân thật rắn rỏi , không vấp ngã thêm một lần nào nữa , tôi đã sai lầm khi cố chấp 6 năm nay , tại sao người yêu tôi ,tôi lại không chấp nhận mà chỉ chấp niệm một người đàn ông lạnh lùng , độc đoán như Sở Thần?

Tôi đoán được anh đang nhìn tôi , nhìn tôi bằng ánh mắt khó đoán , anh chưa từng thấy bộ mặt này của tôi , phải từ nhỏ tôi đã rất mạnh mẽ nhưng từ khi gặp anh , yêu anh tính cách của tôi thay đổi từng ngày chỉ để anh nhìn thấy sự dịu dàng nữ tính của tôi , nhưng hiện tại tôi phải cởi đi lớp vỏ bọc này để còn vì những ngày tháng tới đây. Tôi phải mạnh mẽ lên khi không có anh bên cạnh , không thể dựa dẫm vào anh .

5. Chương 4:

chương 4 : em quá vô dụng khi chỉ biết dựa vào anh

Hôm sau khi tỉnh lại đã là 9h , tôi được nằm trên giường , trên người được đắp một lớp chăn ấm áp, ánh nắng ngoài cửa sổ soi vào chiếu rọi cả căn phòng lạnh lẽo , tôi là nên cười hay nên khóc nhỉ? anh là lo lắng tôi bị cảm lạnh sao hay là tôi vẫn còn nằm giấc mộng của 6 năm trước , giấc mộng mong muốn có được sự quan tâm chăm sóc từ anh? Ngồi bật dậy tôi cần tìm điện thoại gọi cho mẹ.

“con gọi mẹ làm gì thế?”

“mẹ...anh con...anh trai vì sao dính líu tham ô? vì sao lại ngồi tù hả mẹ?”

“...” mẹ tôi không trả lời , có tiếng đổ vỡ ở đầu dây bên kia.

“ai...ai...nói cho con biết chuyện này?” giọng mẹ tôi rung rung như sắp khóc.

“mẹ à...!”

“con đừng lo lắng mẹ sẽ tìm cách , con đừng lo lắng” tiếng nước nở của mẹ tôi thật sự đã vang lên , tiếng nấc nhẹ mẹ giấu trong lòng ngực làm cho tim tôi đau nhói không kém gì mẹ cả.

“việc này tại sao mẹ không nói cho con biết hả mẹ? anh hai tham ô của công ty bao nhiêu tiền?”

“mẹ không muốn con bận tâm Tiểu Hi à , anh con hùng vốn bên ngoài với người ta làm ăn , cạn vốn nên phải dùng tiền của công ty , mọi chuyện vỡ lở ra nên anh con bị truy cứu trách nhiệm , số tiền rất lớn hơn 1 triệu”

“Cái gì ?hơn 1 triệu?” tôi thần thốt , 1 triệu không phải là con số nhỏ làm sao mẹ tôi có thể xoay sở được với tiền lương hưu chỉ đủ ăn đủ mặc , sinh hoạt hằng ngày của bà đây?

“mẹ , mẹ bây giờ mẹ phải bình tĩnh 1 triệu này con sẽ tìm cách giúp anh , lạm dụng tiền của công ty không phải chuyện đơn giản”

“mẹ lo cho anh con một thì mẹ lại lo cho chị dâu con mười , chị dâu con mang thai 6 tháng rồi mà anh con giờ gặp phải chuyện thế này làm sao nó chịu đựng được kia chứ”

“để lát nữa con đến nhà chị xem chị ấy ổn không”

“ừm , con nhớ đến thăm nó , còn con nữa phải biết tự lo cho bản thân mình Sở Thần nó bận trăm công nghìn việc không có nhiều thời gian chăm sóc cho con đâu”

“vâng ạ”

“mẹ có chút việc , mẹ cúp máy đây”

Tôi rời khỏi giường làm vệ sinh cá nhân sơ sài thay một bộ quần áo rồi rời khỏi nhà bắt taxi như đã nói sẽ đến nhà chị dâu.

Nhà anh tôi ở chung cư Vạn Xuân thuộc top những chung cư hạng sang ở Nam thành này , đã thế vị trí cũng rất tốt ở tầng 25 rất thích hợp để ngắm phong cảnh của thành phố xa hoa lộng lẫy này từ trên cao.

“chị Thiên Mỹ là em Tiểu Hi đây”

Khoảng một lát sau tôi mới nghe tiếng bước chân chậm chạp từ trong nhà truyền ra.

cạch chị mở cửa , cánh cửa vừa hé ra tôi liền mở to hai mắt cố kìm nén tiếng thán thốt sắp bật ra khỏi miệng , đây là chị Thiên Mỹ sao? người phụ nữ đẹp tựa như nữ thần mà bao nhiêu người mê đắm đây sao? sao hôm nay lại tàn tạ đến như vậy ?

“Tiểu Hi , em vào nhà đi” giọng chị không còn trong trẻo như hôm nào mà chỉ còn giọng mũi khàn khàn.

“vâng” tôi bước vào trong, đảo mắt nhìn xung quanh căn phòng không còn mang vẻ ấm áp như ngày nào chỉ còn lại cảm giác lạnh lẽo , cô quạnh.

“anh trai em...chị...” thanh quản tôi cứ như có cái gì đó chặn lại không thể thốt nên lời , lời còn chưa nói ra hết tôi ngược mắt nhìn đã thấy ngay đôi mắt chị nhòe đi vì nước mắt , từng giọt , từng giọt một như minh châu lỏng lẻo rơi xuống.

“chị , đừng khóc rồi sẽ ổn thôi!”

“ừm...” chị đưa tay vụng về lau vụng về lau đi nước mắt.

“chị đang mang thai khóc nhiều sẽ có hại cho đứa bé , em sẽ bán đi căn hộ ở Nam thành anh cho em hỏi em mới kết hôn cùng với ô tô năm trước anh tặng sinh nhật em để bù vào số tiền anh nợ”

“Tiểu Hi đừng làm như vậy...đó là Diệp Lăng cho em”

“chị , bớt cho anh một ngày tù như thế nào em cũng sẽ làm, có gì đâu không còn căn hộ đó em sẽ mua căn hộ mới được mà”

“Tiểu Hi , cảm ơn em , cảm ơn em đã giúp cho Lăng , mọi sự nhờ em , ở đây chị có một sổ tiết kiệm hơn 200 vạn em mau cầm lấy để còn bù vào số tiền kia , chị chỉ có nhiều đây thôi..” chị nắm lấy tay tôi đôi mắt lộ ra vẻ bi thương tội lỗi của một người phụ nữ đáng thương , chị gầy đi thấy rõ sau mấy ngày.

“nhưng nếu em lấy đi số tiền này lo cho anh thì còn tiền đâu chị dùng để sinh hoạt , ăn uống bồi bổ?”

“không sao cả , chị vẫn còn một sổ tiền nhỏ cũng đủ dùng khoảng 2-3 tháng”

“có gì khó khăn chị nhất định phải tìm em đây”

“chị biết rồi , chị là trẻ mồ côi gặp lúc khó khăn chị cũng chỉ có thể dựa dẫm vào mẹ chồng thôi!”

“chị đừng lo lắng nhiều về chuyện này nữa , chuyên tâm tịnh dưỡng cháu em sinh ra mới được bình an , khỏe mạnh , đợi đến khi anh trai em trở về anh ấy sẽ rất vui vẻ”

“ừm chị sẽ chăm sóc tốt cho bản thân và con”

“em về trước để lo việc giấy tờ trả lại căn hộ” tôi đứng dậy rời đi khỏi nhà chị liền chạy đến nhà mẹ nói chuyện.

“lương hưu mẹ chỉ có thể tiết kiệm được 30 vạn con cầm lấy đi” mặc dù tôi đã cố từ chối nhưng mẹ vẫn nằng nặc đòi đưa số tiền này cho tôi, cuối cùng tôi vẫn cầm lấy ra về, thôi thì số tiền này cần với Diệp Lăng hơn cả.

Ra về tôi thậm chí tính toán hiện tại tôi còn thiếu tận 730 vạn cả căn hộ lẫn xe hơi chỉ tầm 400 vạn là cùng , tôi làm ở tòa soạn lương tháng chỉ 4 nghìn làm sao bù đủ đây. 1 triệu không phải con số nhỏ đặc biệt với tình hình hiện tại thì nó càng lớn hơn cả. Đến tận hôm nay tôi mới biết bản thân vô dụng đến mức nào , không thể lo cho mẹ , chẳng thể giúp đỡ cho anh chỉ có thể đứng nhìn anh chịu khổ trong tù. Không! tôi

phải giúp anh trai thoát khỏi cảnh tù tội này , cháu tôi cần có cha , chị dâu tôi mong manh yếu đuối lắm chị cần anh trai tôi hơn cả , còn về phần mẹ tôi bà đã lớn tuổi rồi , anh trai cũng chính là niềm tự hào của bà , chắc lòng bà cũng đau lắm khi biết có cơ sự này.

6. Chương 5:

chương 5:

Rảo bước về nhà , hôm nay là thứ 4 nhưng đầu óc tôi không được thanh tịnh cho lắm, đầu óc cứ xoay vòng vòng đủ thứ chuyện lại quẩn lầy tôi ly hôn , anh trai ngồi tù , tìm cách bù vào số tiền kia. Một mối , tôi muốn gục ngã . Nằm trên giường tôi gián mắt nhìn trần nhà hồi lâu một suy nghĩ lóe ra trong đầu tôi. Ngồi bật dậy , tôi chạy vào toilet rửa mặt cho tỉnh táo rồi gọi điện thoại , đây là tia hi vọng cuối cùng của tôi.

Bắt một tuyến xe buýt đến quán cà phê gần trung tâm thành phố , tôi ngồi đợi suốt nửa giờ cuối cùng Lâm Tuệ cũng xuất hiện, Lâm Tuệ là bạn thân của tôi nói đúng ra thì cô ấy là người bạn duy nhất của tôi ngoài Trác Lăng ra , Lâm Tuệ cùng tôi lớn lên , trưởng thành cùng nhau , hai chúng tôi trải qua rất nhiều chuyện tình cảm còn thấm thiết hơn chị em. Lấp ló đằng sau là Kính Văn chồng của Lâm Tuệ , tôi nhú mày , quả thật tôi không thích người này anh ta có bản tính giống đàn bà rất khó nói chuyện lại cực kì keo kiệt trong chuyện tiền nong nhưng anh ta vô cùng ôn nhu , đối xử vô cùng tốt với Lâm Tuệ , về ngoài dễ nhìn không có nét mê người như người đàn ông tôi chọn nhưng ngũ quan dễ nhìn, thanh tú.

“anh trai cậu...” Lâm Tuệ nhìn tôi ánh mắt chất chứa bao nhiêu là kinh ngạc.

“ừm , anh tớ bị bắt rồi , cậu có thể cho tớ mượn 230 vạn được không?”

“được , chiều nay tớ sẽ chuyển cho cậu ngay , nhưng vì sao cậu không mượn của Sở Thần anh ta là chồng cậu kia mà?anh ta là ai ? là Nhị Sở thiếu gia có cả một công ty lớn thế mà không thể trích ra cho nhà vợ mượn mấy trăm vạn để trả nợ cho anh vợ sao?” Lâm Tuệ phẫn nộ.

“là tớ không muốn mượn anh ấy” tôi cười khỏ , khóe môi cong lên chua xót.

“vì sao chứ?hai người là vợ chồng kia mà!” Lâm Tuệ trừng mắt với tôi.

“chúng tớ sắp ly hôn rồi, cậu giúp tớ liên lạc với luật sư Thẩm soạn cho tớ một đơn ly hôn đơn thân được không ?”

“cái gì???” Lâm Tuệ vỗ bàn tức tối.

“anh ta làm gì cậu?nói cho tớ biết tớ liên tính sổ với anh ta! hừ” cũng như tôi không có thiện cảm với Kính Văn , Lâm Tuệ cô ấy cũng chẳng ưa thích gì Sở Thần , cô ấy luôn nhìn Sở Thần với con mắt sắc lạnh cùng vẻ mặt khó chịu.

“do tớ muốn ly hôn thôi không liên quan gì đến anh ấy đâu. Mà 230 vạn này cậu không sợ Kính Văn biết được lại làm ầm lên sao?”

“đây...đây là tiền của tớ , tớ có quyền quyết định không đến lượt anh ta quản” Lâm Tuệ có phần ngập ngừng , tôi biết chắc chắn khi về nhà Kính Văn lại nặng nhẹ với Lâm Tuệ.

“cho tớ 2 tháng nhất định tớ sẽ trả đủ cho cậu”

“không sao đâu , bao giờ có tiền hãy trả lại cho tớ”

“cám ơn cậu ”

“Lâm Tuệ đến rồi sao? Tiểu Hi xin lỗi lúc nãy anh có bận chút việc , anh không tiện nghe điện thoại của em lúc nãy vừa xem tin nhắn liền đến đây” Trác Lăng kéo ghế ngồi xuống , tóc có vài sợi lộn xộn có lẽ anh gấp gáp đến đây sau khi xem tin nhắn tôi gửi là thật.

“không sao đâu” tôi cười dịu dàng.

“tiền thì lúc về anh liền gửi cho em ngay , khi nào hoàn trả lại cũng được”

“ân tình này của hai người không biết khi nào em mới trả được đây” tôi khẽ thở dài.

“Tiểu Hi , mọi chuyện rồi sẽ chóng qua thôi!” Trác Lăng vỗ nhẹ vai tôi.

”Không khí rơi vào trong tĩnh lặng chỉ còn lại tiếng vĩ cầm du dương của quán cà phê...

Cuối cùng tôi cũng gom đủ số tiền 1 triệu anh tôi cần , có lẽ anh tôi được cứu rồi, rắc rối được giải quyết rồi, tôi khẽ mỉm cười ngược mắt nhìn trời xanh.

OoOoOoOoO

/Tiểu Hi , anh đi công tác 1 tuần nữa mới trở về , chuyện của Diệp Lăng sau khi trở về anh sẽ xử lý giúp em , một tuần này ngoan ngoãn đợi anh đừng tự giải quyết/

Tắt điện thoại , anh kêu tôi đợi anh 1 tuần , đây là anh đag thương hại cho tình trạng hiện tại của gia đình tôi sao? à không tất cả cũng chỉ chung quy trong 4 chữ “thể diện đàn ông” của anh thôi!...Anh làm gì nghĩ đến chút tình cảm cho tôi , tất cả những gì anh làm , những điều anh nghĩ đều mang một lí do riêng của nó nhưng trong trăm ngàn lí do đó của anh chưa bao giờ mang tên Diệp Tiểu Hi tôi....Quá khứ đã không , hiện tại cũng không thì tương lai ngày mai đừng mong cầu có được.

7. Chương 6:

chương 6:

Kể từ ngày biết tin anh trai đi tù , tôi tạm gác chuyện ly hôn sang một bên nhưng vẫn nhờ cậy Lâm Tuệ liên lạc với luật sư Tần giúp làm một đơn ly hôn đơn phương trong thâm lặng , tôi không dám đả động gì tới nữa chỉ sợ Sở Thần biết được lại làm âm lên, tôi chuyên tâm vào công việc hơn , cũng nhận nhiều vụ phỏng vấn hay lấy tin hơn lúc trước không còn muốn sống trong những ngày tháng nhàn nhả như một đại tiểu thư nữa , mục tiêu hiện tại của tôi là phải kiếm tiền , kiếm thật nhiều tiền để trả lại cho Lâm Tuệ và Trác Lăng , hai người đẩy tôi nợ họ nhiều rồi.

Một tuần nay tôi không chỉ làm việc ở tòa soạn không thôi mà còn nhận thêm việc bên ngoài vào buổi tối nữa , nói chung tôi là đang liều mạng làm việc , tôi bây giờ không còn chỗ dựa vững chắc là anh trai , Sở Thần thì có lẽ một ngày nào đó sẽ chán ghét tôi , nếu không cố gắng tôi không biết bản thân sẽ ra cái dạng gì nữa. Rồi cho đến một buổi trưa , tôi đột nhiên ngất xỉu ở tòa soạn Đình Mỹ thấy vậy liền hoảng hốt gọi cấp cứu đưa tôi đến bệnh viện.

Khi tỉnh lại , đầu rất đau trước mắt tôi là trần nhà của bệnh viện trắng toát , bác sĩ nói do tôi làm việc quá sức với thiếu dinh dưỡng nên mới thành ra vậy bảo các đồng nghiệp tôi không cần lo lắng , đợi đến khi Đình Mỹ cùng các đồng nghiệp khác ra về thì bác sĩ liền vào gặp riêng tôi nói chuyện.

“cô Diệp , khi tôi nói ra chuyện này cô nhất định phải bình tĩnh thật bình tĩnh” vị bác sĩ tuổi ngoài bốn mươi nhìn thôi cũng biết dày dặn kinh nghiệm đến chừng nào nghiêm túc nói với tôi.

“tôi có vấn đề gì sao bác sĩ?”

“cô hiện tại có một khối u ở não....e là khó chữa trị...” vị bác sĩ ái ngại nói.

“...” tôi lặng thinh không nói nên lời , “Àm” một tiếng cả thế giới trong tôi liền sụp đổ , tôi đang khỏe mạnh như vậy vì sao lại bị khối u não? vì sao chứ? chẳng lẽ là do duy truyền từ ba? có lẽ đó là do duy truyền thật , ba tôi ngày đó mất là do khối u ở não chèn ép tới dây thần kinh nên qua đời , tôi là con gái của ba nên tỷ lệ là rất cao.

“tôi...có thể phẫu thuật không vậy bác sĩ?” mắt tôi vô thần nhìn bác sĩ chứa đựng đầy vẻ bi thương.

“khối u này là khối u ác tính chỉ có thể dựa vào số mệnh thôi! nếu phẫu thuật tỷ lệ thành công không cao”

“bao nhiêu phần trăm thành công?” tôi như vớ được tia hi vọng nhỏ nhoi đôi mắt liền ánh lên một tia sáng.
“20%”

“chỉ 20% thôi sao?...” tôi đang từ trên thiên đàng vụt sâu xuống địa ngục tối tăm, tỷ lệ thành công chỉ có 20% tôi là không thể cứu nữa rồi , tôi còn bao nhiêu là dự định chưa thực hiện được kia mà ? vì sao ông trời lại trở trêu như vậy ?

“tôi khuyên cô Diệp từ nay không nên làm việc nữa , ít suy nghĩ lo âu , cố gắng ở bên gia đình nhiều một chút thời gian của cô...”

“tôi biết rồi bác sĩ” tôi cố gắng nặn ra một nụ cười để che đi bi thương cùng tuyệt vọng nơi khóe môi , quả thật tôi không cười nổi nữa.

Vị bác sĩ kia rời đi , tôi như chơi vơi trong thế giới ảm đạm của riêng mình , không chút ánh sáng , lạnh lẽo thấu xương , tôi chỉ mới 23 tuổi , tôi còn rất trẻ , bao nhiêu là dự định hoài bão vẫn chưa thực hiện xong , anh trai vẫn còn ngồi trong tù chưa biết ngày được ra , mẹ thì già yếu , nếu tôi ngã xuống mọi chuyện sẽ còn rối ren hơn nữa. Nếu thực sự tôi chết đi thật thì người đàn ông kia có sầu khổ không nhỉ? à chắc không , nếu có cũng là chút thương hại cho một kẻ dùng cả đời để cố chấp như tôi thôi không hơn không kém.

“Lâm Tuệ , giúp mình soạn đơn ly hôn đơn thân nhanh một chút ngày mai mình muốn nhận được”

Đây là câu đầu tiên của tôi khi Lâm Tuệ nghe máy , đây có lẽ là quyết định sáng suốt nhất của tôi , là quyết định sáng suốt nhất cuộc đời đầy sai lầm của tôi chứ nhỉ?

Cuộc sống của tôi trở về nguyên dạng như cũ , hôm nay là thứ 4 ngày anh trở về sau chuyến công tác trở về , đơn ly hôn đơn thân của tôi được chấp nhận rồi , đã được tòa giải quyết mà thiếu vắng đi sự có mặt của anh từ hôm qua , từ hôm nay tôi và anh là hai đường thẳng song song không có giao điểm rồi , tôi sẽ lặng lẽ mà biến mất khỏi cuộc sống của anh không một dấu vết cho đến khi tôi rời khỏi cuộc sống này thì cũng như một giọt nước bay hơi biến thành mây trời. Chuyện ly hôn đương nhiên tôi sẽ không đại mà đi nói cho mẹ và chị dâu chỉ có tôi , Lâm Tuệ và luật sư Tần biết , tôi không cần nhiều người biết chỉ cần tôi và anh không còn nằm cùng một hộ khẩu nữa , không còn quan hệ trên danh nghĩa nữa , từ nay tôi và Sở Thần không là gì của nhau. Tôi vẫn còn lưu luyến anh là thật nhưng tôi không thể mãi nghĩ cho bản thân được.

Bệnh tình của tôi rất cực Lâm Tuệ cũng biết được.

“Lâm Tuệ , ba mình vì sao mà chết?” Lâm Tuệ không trả lời tôi , tiếng khóc của cô ấy vang bên tai tôi da diết đến đau lòng.

“Diệp Tiểu Hi ba cậu do khối u não mà chết nhưng cậu...làm sao có thể như thế được...!”

“Sở Thần biết chuyện này chưa?”Lâm Tuệ nắm lấy tay tôi run run.

“vẫn chưa , có lẽ cả đời này cũng không biết” Không hiểu sao khi nói ra những lời này tôi lại không chút xao động hay vì cái cảm giác đứng trước ranh giới giữa sự sống mong manh như đóa bồ công anh trắng xóa với cái chết gần kề , tử thần có lẽ đang vẫy tay với tôi , kêu tôi sớm đến bên người một chút.

Tôi còn nhớ rất rõ năm tôi 15 tuổi ba tôi đột nhiên phát hiện ra mình bị khối u não và nó đang chèn ép tới thần kinh , khối u ác tính không thể dùng dao kéo phẫu thuật kéo dài sự sống được , ba tôi đành ở nhà sống hết những ngày tháng cuối đời này , có một lần tôi đến trước mặt ông khoe với ông 100 điểm môn Hóa của tôi không ngờ ông lại ngờ nghệch hỏi tôi là ai ? vì sao tôi lại gọi ông là ba?...Tâm tôi chết lặng ba tôi có lẽ sắp đi xa thật rồi , ông đã quên mất đứa con gái ông thương yêu nhất là tôi , ngay cả anh trai và mẹ ông cũng quên mất...Tôi chợt dâng lên một cảm giác sợ hãi , sợ một ngày nào đó bản thân quên đi hết mọi chuyện từ quá khứ đến hiện tại , quên đi những người yêu thương,...

8. Chương 7:

chương 7: Anh không chấp nhận

“Tiểu Hi à đừng như vậy mà” nước mắt trong suốt của Lâm Tuệ lại rơi xuống.

“đừng khóc Lâm Tuệ , tớ vẫn còn sống kia mà” tôi mỉm cười với Lâm Tuệ.

“cậu sẽ không chết đâu”

“đúng , tớ sẽ không chết đâu , yên tâm đi”

“dạo này cậu có gặp Trác Lăng không? kể từ hôm tớ mượn tiền cậu , Trác Lăng không biết tại sao biến mất không chút tâm hơi”

“Trác Lăng sao? nghe anh ta nói rằng đang nằm viện ở khoa não, rất trùng hợp trùng khoa với cậu luôn”

“hả? Trác Lăng rõ ràng đâu có bệnh gì liên quan tới não”

“tớ cũng không biết nữa nghe nói là gặp một vụ tai nạn xe từ 6 7 năm về trước ảnh hưởng đến nửa não bên phải , mấy hôm trước tự dưng tái phát”

“tớ muốn sang bên đó” tôi bật người ngồi dậy ,đầu nặng trĩu.

“cậu còn chưa khỏe hẳn đâu , nằm yên đây cho tớ , rùi đầu lại đau thì biết làm thế nào?”

“cậu lắng chuyện thật đó Lâm Tuệ!” tôi cười khổ.

“khi nào khỏe lại đi rồi tớ dẫn cậu đi, giờ nằm yên ở đây tớ đi mua cháo cho cậu” Lâm Tuệ đứng phắt dậy rời đi.

Lâm Tuệ đi rồi tôi càng cảm thấy lòng dạ bồn chồn hơn , tôi còn sống được bao lâu nữa? 1 tháng, 2 tháng hay 3 tháng...? sinh mệnh của tôi giờ chỉ còn được tính bằng ngày bằng giờ...Tôi vẫn chưa làm cho người đàn ông cao cao tại thượng như Sở Thần yêu tôi mà đã vội từ bỏ , 6 năm tôi chạy theo phù phiếm , chạy theo một tình yêu mù quáng không điểm dừng , rồi đến khi tôi dừng lại cũng chính là lúc tôi sắp không còn có cơ hội thay đổi cuộc đời mình nữa...

cốc...cốc...cốc...

Có tiếng gõ cửa , tôi không lên tiếng cứ ngỡ là Lâm Tuệ nên cũng không mấy quan tâm. Mất hướng của sổ vô thần.

“Diệp Tiểu Hi! rốt cuộc là em đang làm cái gì?” giọng nói trầm trầm mang theo hơi lạnh của mùa thu giá rét khiến trái tim tôi gần như đông cứng lại ,tôi khẽ liếc mắt nhìn , là anh-Sở Thần...

“anh đến đây làm gì?” tôi thu lại biểu cảm hoảng loạn lúc nãy nhàn nhạt nói.

“Lâm Tuệ nói em nằm viện bảo anh đến xem sao” Sở Thần chậm chậm bước lại.

“em không sao , anh về đi” tôi cắn môi , hai bàn tay giấu trong tấm chăn bông khê bầu vào nhau.

“thật ra anh đến đây còn vì một chuyện nữa”Sở Thần kéo ghế gần giường của tôi.

“chuyện gì?”

“em làm sao có được số tiền hơn 1 triệu để trả cho Diệp Lăng?”

“vì sao anh biết?” tôi thoáng giật mình , chuyện này làm sao mà anh lại biết được kia chứ?

“từ công ty trở về nhà không gặp em , nghĩ chắc em ở nhà mẹ nên liền lái xe đến mẹ gặp anh liền cảm ơn anh vì đã giúp đỡ , lúc đó anh rất bất ngờ thật không hiểu em làm sao có thể xoay sở ra một số tiền lớn như vậy trong 1 tuần anh đi vắng” lời nói anh cứ như ngàn mũi kim nhỏ đâm vào tâm tôi , từng mũi từng mũi rất đau.

“em vô dụng đến vậy sao?” tôi cười , lạnh lẽo thấm tận tâm can.

“anh không có ý đó” anh lạnh nhạt phản bác.

“vậy sao?” tôi khẽ nhếch môi.

“em mượn của Trác Lăng?” Sở Thần nghiêng người nhìn tôi, đôi mắt mang theo tia giận dữ giấu giếm sau đôi mắt đen láy.

“anh có tiền không?”tôi cố ngồi dậy hai tay chống đỡ một cách mệt mỏi, chuyển chủ đề khác.

“có”

“chuyển cho em 750 vạn”

“không cần chuyển, anh vừa mới mang 1 triệu trả cho hân ta rồi”

“ANH!”

“Vì sao chứ? anh là chồng em, anh mới là em vợ của Diệp Lăng nhưng tại sao khi gặp chuyện người đầu tiên em nhờ vả không phải là anh mà lại là Trác Lăng?” Sở Thần thật sự đã giận dữ gào lên.

“anh đã từng xem em là vợ của anh sao?” tôi hét lại với anh, tôi nhìn đủ rồi.

“anh chu cấp cho em mọi thứ từ tiền tài cho tới vật chất, em thiếu cái gì?”

“em thiếu tình yêu của anh” tôi bắt lực buông lỏng hai tay.

“...” đột nhiên Sở Thần im lặng, tôi cũng không thấy lạ, tôi nói trúng tim đen của anh rồi, phải anh cho tôi tiền, rất nhiều tiền nhưng anh không cho tôi tình yêu của anh, ánh mắt ôn nhu của anh, anh tiết kiệm chỉ li với tôi từng chút một.

“Sở Thần, chúng ta ly hôn rồi” tôi nhìn anh, đôi mắt mang theo đầy đau thương.

“anh chưa ký đơn ly hôn, chúng ta vẫn là vợ chồng!” anh nhìn tôi, xoáy sâu vào tôi.

“Em ly hôn đơn thân, tòa chấp nhận rồi, chúng ta giờ không là gì của nhau cả...” nói đến đây tự dừng tôi muốn cười, cười thật lớn không hiểu là vì cái gì chỉ biết bản thân thật thảm hại, đáng thương.

“KHÔNG! ANH KHÔNG CHẤP NHẬN!” Sở Thần hét lên, tất cả những hoa quả trên bàn bị anh gạt xuống, anh như một con thú hoang bị thương nhìn chòng chọc tôi như muốn xuyên thấu tôi bằng ánh mắt đó.

“Sở Thần, anh không yêu em đúng không? 6 năm rồi anh không mệt sao? em biết là em sai khi ràng buộc anh, làm cho anh lãng phí 3 năm, bây giờ em hiểu rồi, em đã tập quên cách yêu anh, thương anh, không còn quan tâm anh chỉ để không luyến tiếc khi rời xa anh. Anh có phải không cam tâm vì em hại anh mất đi Hạ Hoa đúng không? được nếu anh muốn ngày mai em sẽ liên lạc với cô ấy xin lỗi cô ấy bảo cô ấy quay về bên anh, còn em, em sẽ ra đi không làm phiền anh nữa. Anh phải vui lên mới đúng, em trả lại anh mọi thứ, em sẽ không lấy bất cứ thứ gì cả anh yên tâm...” nói đến đây, nước mắt đã cố kiềm nén nơi khóe mắt của tôi lặng lẽ rơi nhưng có lẽ anh không thấy được.

“Tiểu Hi, không phải như vậy, em đừng nghĩ vậy, anh....anh...” câu cuối cùng của anh tôi không nghe được, không hiểu vì sao anh lại đứng dậy rồi đi chỉ bỏ lại câu “anh không ly hôn”.

Kết thúc rồi phải không? phải hay không đã kết thúc. Chỉ mong anh về sau sẽ hạnh phúc, thật hạnh phúc.

9. Chương 8:

chương 8:Sao anh lại cố chấp đến như vậy?

Nhìn theo bóng lưng rời đi của anh bao nhiêu tiếc nuối, hối hận của tôi lại dâng lên, nước mắt nóng hổi khẽ men theo khóe mắt chảy xuống không chút báo trước, không hiểu tại sao lại khóc chỉ biết trong lòng vô cùng đau đớn, ngày trước cho dù anh đối xử tệ với tôi như thế nào đi nữa thì tôi cũng kiên định để nước

mắt không rơi vì tôi tin tôi vẫn còn cơ hội để anh yêu nhưng hiện tại tôi phải khóc , khóc thật lớn vì cơ hội của tôi chỉ còn được đếm trên đầu ngón tay...

Không hiểu tại sao tầm 2h chiều tài khoản của tôi nhảy đến con số 1 triệu 50 vạn , tôi ngạc nhiên cực độ , tôi còn nhận được thêm tin nhắn từ anh:

/tiền sinh hoạt 50 vạn/

Tôi khẽ cười , anh vẫn còn quan tâm chuyện sinh hoạt của tôi sao? tôi đã lạnh lùng tàn nhẫn tới độ vạch rõ ranh giới quan hệ của cả hai , không muốn dây dưa nữa cơ mà , có lẽ lúc sáng anh thay mặt tôi trả tiền cho Trác Lăng và Lâm Tuệ nhưng hai người họ không nhận nên anh mới chuyển 1 triệu này cho tôi.

Chuyển tiền trả lại cho Trác Lăng và Lâm Tuệ lòng tôi nhẹ nhõm hẳn , có lẽ Kính Văn đã làm khó Lâm Tuệ trước đó rồi nên khi đến thăm tôi , khóe mắt cô ấy có phần mệt mỏi hiếm thấy , còn đối với Trác Lăng tôi không dám vay mượn gì thêm,...Xem như tôi không còn nợ họ nữa đi.

Bác sĩ bảo tôi nằm viện nửa tháng để theo dõi nhưng mới được 10 ngày thì cả người tôi gần như sắp lên mốc mắt rồi , tôi là người năng động làm sao chịu nằm yên một chỗ cơ chứ?!Trước cũng chết sau cũng chết , thay vì vậy cố sống cho tốt một chút đi.

Tôi đã ly hôn , mặc dù Sở Thần không đồng ý nhưng tôi vẫn kiên quyết dọn đồ đi về nhà mẹ , mẹ cũng có hỏi qua vì có gì dọn về đây , tôi liền bịa ra một lý do rằng Sở Thần công tác dài hạn bên Anh 3 tháng ở nhà một mình rất nhàm chán nên muốn về đây. An ổn được mấy hôm thì anh đã đến tận cửa uy hiếp nếu tôi không dọn đồ trở về liền nói với mẹ chuyện tôi đơn thân ly hôn với anh , mẹ tôi sức khỏe không được tốt đặc biệt là hay bị đau tim , tôi đành nhẫn nhịn dọn đồ về lại nhà Sở Thần.

Tôi trở về nhà , vẫn im lặng như vậy , nhưng Sở Thần dường như không còn ở công ty thường xuyên như ngày trước nữa , anh ở nhà nhiều hơn , quan tâm chuyện tôi làm . Anh đột nhiên chuyển thư phòng vào phòng ngủ , tôi rất ngạc nhiên nhưng cũng không có ý kiến gì , có ích gì cơ chứ? Núi giữ được gì đâu ,, anh hiện tại là giả bộ tính trẻ con không ngoan rồi một ngày nào đó anh lại chán , lại đẩy tôi sang một bên thì tôi phải làm sao? thời gian tôi không còn nhiều không còn đủ sức để chơi đùa với vòng xoay tình ái của anh , chỉ còn lại khả năng duy nhất đó là thâm lặng ở bên cạnh anh , chăm sóc cho anh trong âm thầm không dám phô bày thứ gọi là tình yêu với tôi là châu báu nhưng đối với anh chỉ là sự rẻ mạt của một khách làng chơi không hơn không kém là bao.

Tôi và anh chung sống hòa bình dưới một mái nhà, tôi vẫn hay đùa với anh rằng :

“anh không thấy hai chúng ta giống chung sống bất hợp pháp sao?”

“không thấy!” lúc đó anh liền kiên định trả lời.

“chúng ta ly hôn rồi anh à...!” tôi nuốt đau đớn vào trong lòng nói ra lời này đau tâm liệt phế biết nhường nào.

“nhưng đơn ly hôn đó là do em tự đứng ra , anh nói rồi , anh không chấp nhận!!!” nói rồi anh thường rời đi không thèm nhìn tôi một cái, còn tôi cơn đau đầu từ đại não truyền đến khiến tôi mơ mơ màng màng đến không chịu nổi nhưng lúc ấy tôi chỉ biết một mình ẩn nhẫn.

Anh thường xuyên ăn tối ở nhà hơn , trong buổi ăn sẽ kể lể nhảm bên tai tôi đủ thứ chuyện cực kỳ vô vị , tôi chỉ biết cười trừ cho qua nhưng đối với tôi như vậy là đủ rồi , thật sự như thế này là đủ lắm rồi tôi không dám mơ mộng gì hơn, một gia đình có vợ có chồng quay quẩn bên nhau ở bàn ăn tối kể cho nhau nghe những câu chuyện cuộc sống , buông bỏ đi bao nhiêu ưu phiền cuộc sống chỉ biết rằng trong bàn ăn này chứa đầy đủ hương vị tình yêu , mùi vị hạnh phúc gia đình.

Tôi đã từng nghĩ tới chuyện phải chăng anh biết được bệnh tình của tôi rồi chẳng? nhưng chuyện đó làm sao xảy ra được anh đâu rảnh rỗi tới nỗi đi quan tâm tôi có ổn hay không chứ!

Kể từ khi xuất viện tôi không còn nghe bất cứ tin tức gì của Trác Lăng nữa , tôi đã cố gắng liên lạc nhưng hoàn toàn thất bại , anh ta cứ như bốc hơi vậy , không chút tâm hơi . Lúc biết tin Trác Lăng nằm viện tôi đã có ý muốn tới thăm nhưng Lâm Tuệ cứ lấy lý do tôi còn đang bệnh không được đi , cứ thế thời gian thấm thoát trôi qua cho đến hôm nay một tin tức làm cho tôi cực kỳ chấn động truyền tới “Trác Lăng cưới nhị tiểu

thư Hà gia-Hà Hoa”, tôi lúc đó như người mất hồn, chẳng phải Hà Hoa yêu Sở Thần sao? vì sao nguyện ý lấy Trác Lăng, còn Trác Lăng...Thì ra là do Trác Lăng 2 3 tháng trước trong một lần uống rượu ở bar gặp qua Hà Hoa trong lúc say hai người vô tình quan hệ không ngờ lưu lại lưu lại một đứa trẻ, Hà Hoa sau bao năm nhớ thương Sở Thần không thành toại giờ gặp qua Trác Lăng liền đem lòng yêu thương, Trác Lăng cũng vậy anh có chút vừa mắt với Hà Hoa này, hai nhà môn đăng hộ đối với nhau nên liền tiến tới hôn nhân...Tôi khẽ mỉm cười vui vẻ, xem như đây là kết thúc viên mãn của hai con người đi, đều đau khổ trong tình yêu giờ họ về bên nhau rồi, họ có hạnh phúc của họ, nhưng tôi lại sợ trong lòng thầm nghĩ “Sở Thần anh còn yêu Hà Hoa cô ấy không?”, trong tâm có chút đau, có lẽ còn, tình đầu của anh ấy cơ mà....tôi đã là gì đâu?!

10. Chương 9:

chương 9: Tiểu Hi đừng rời bỏ anh...

Cuối thu thời tiết se se lạnh, ngoài phố từng chiếc lá thu rơi rụng bên đường, phong cảnh cũng vì vậy mà thê lương biết bao trong mắt tôi...

Không hiểu sao dạo gần đây Sở Thần đi đâu cũng đều mang tôi theo, tôi cũng dần dà lười đến bệnh viện để tái khám bệnh trạng, cũng không có ý muốn hóa trị để kéo dài sự sống, tôi muốn được từ giả cuộc sống này ở tình trạng tự nhiên nhất.

Hôm nay cũng vậy, đột nhiên anh bảo muốn cùng tôi đi thăm mẹ anh, tôi cũng đồng ý không phản bác.

Đang loay hoay trong phòng tìm chiếc hoa tai làm mất thì đột nhiên ở phòng bếp có tiếng đổ vỡ, tôi hoảng hốt cứ tưởng có chuyện gì xảy ra nên tức tốc đi xuống xem sao, vừa xuống tới liền bắt gặp đôi mắt sắc lạnh của anh làm tôi hoảng hốt, nhìn xuống thì thấy tay anh đang nắm chặt một xấp giấy bệnh án của tôi, phải giấy bệnh án của tôi nhưng tại sao nó lại nằm trong tay anh chứ? Chẳng phải tôi đã đem giấu ở dưới ngăn tủ để khăn lau bát đĩa sao?

“Sở Thần...Anh....Anh...” tôi hoảng tới độ hai tay run run chỉ vào xấp bệnh án anh đang cầm trên tay.

“Tiểu Hi...em là bị khối u não?” tôi nghe rất rõ trong giọng nói của anh là đau xót cùng bi thương tột cùng.

“em...em không sao” tôi cúi gầm mặt cắn môi nói.

Anh im lặng rồi đột nhiên tiến tới ôm lấy tôi vào lòng, tôi liền bật khóc nước mắt thấm đẫm làm ướt mát một mảng áo của anh. Bao nhiêu ủy khuất từ đó đến giờ không hiểu sao tôi muốn bộc phát ngay tại đây ngay lập tức, tôi khóc, khóc thật nhiều cho đến khi mệt mỏi rã rời mới ngưng lại được.

“Tiểu Hi, vì sao không nói cho anh biết?” Sở Thần càng ghì chặt tôi vào lòng hơn khiến tôi cảm thấy bản thân đang được anh che chở, bao nhiêu sợ hãi đều tan biến như bọt biển.

“em nói rồi, em ổn” tôi kiên định nói nhưng nước mắt lại rơi.

“Tiểu Hi đừng rời bỏ anh, có được hay không? anh yêu em...”

Cái gì? tôi có nghe lầm hay không vậy? anh nói anh yêu tôi, tôi đang mơ hay đang tỉnh, ba từ “anh yêu em” này của anh tôi đã mòn mỏi chờ đợi suốt 6 năm, nhưng tại sao chớ trêu thay anh không nói sớm một chút để cho tôi còn tận hưởng được hạnh phúc dài lâu mà đến tận hôm nay anh mới nói cho tôi biết, bây giờ có phải là quá muộn màng rồi hay không, tại sao anh lại đợi cho đến khi tôi phát bệnh, ly hôn thì anh mới có đủ dũng khí yêu tôi chứ? Vòng tròn vận mệnh là đang trêu đùa tôi sao?

Sở Thần anh là một người đàn ông kiên cường, ở cùng với anh, không hiểu sao cuối cùng dũng khí của tôi lại tăng lên rất nhiều.

Từng ngày từng ngày cứ vậy trôi qua, tôi càng ngày càng quen với sự suy yếu của bản thân mình, thỉnh thoảng lại xuất hiện ù tai, thị lực mờ hồ, hay ngủ cùng với hôn mê, tôi cũng không cảm thấy đáng sợ,

bởi vì mỗi khi tỉnh lại, tôi đã ở trong lòng anh, được anh yêu thương ôm vào trong lòng , rất ấm áp khiến cho tôi an tâm hơn ngày trước lúc tôi chỉ có thể ẩn nhẫn gánh chịu đau đớn một mình.

Nếu điều này có thể kéo dài đến khi tôi nhắm mắt rời xa cuộc đời này thì tôi nguyện ý cứ như vậy mà ly biệt...

24 tháng 12 , giáng sinh.

Một buổi tối tốt lành , vợ chồng nhà Lâm Tuệ và Trác Lăng lần lượt đến chỗ tôi ăn mừng giáng sinh , đương nhiên Kính Văn và Hà Hoa cũng đến. Ban đầu tôi cũng khá ngượng ngùng trước sự xuất hiện của Hà Hoa nhưng khi nhìn thấy tình cảm giữa Hà Hoa và Trác Lăng tôi lại vô cùng an tâm , phải là do tôi quá đa nghi thôi , Hà Hoa và Trác Lăng họ bây giờ là một gia đình hạnh phúc , đã thế họ còn đang từng ngày mong chờ sự chào đời của một đứa bé. Lâm Tuệ cũng rất hào hứng khi nói cho tôi biết cô ấy mang thai rồi , đã được 2 tháng nhưng đến tận bây giờ mới nói cho tôi biết , tôi vờ giận hờn Lâm Tuệ liền đeo bám nài nỉ rất buồn cười. Một bàn ăn 6 người vui vẻ quay quần , nói với nhau đủ thứ chuyện , tôi thì lúc nghe lúc không nhưng đầu óc cũng không có dấu hiệu mơ màng nữa.

Tàn tiệc , tôi cùng Hà Hoa và Lâm Tuệ dọn dẹp bàn ăn còn 3 người đàn ông thì bị bọn tôi đẩy ra phòng khách xem tivi.

“Hà Hoa chúc mừng , cuối cùng cô cũng tìm được hạnh phúc đích thực của mình” tôi vừa rửa bát khẽ nói với Hà Hoa đang lau bát bên cạnh.

“cô cũng vậy , Sở Thần thật ra rất yêu cô...” giọng Hà Hoa rất nhỏ cứ như lí nhí bên tai tôi.

“ừm...” tôi chăm chú rửa bát không muốn nói gì thêm.

“nói gì thế ? hửm?” Lâm Tuệ thu xếp ly để vào tủ ngó ra xem chuyện.

“có gì đâu , hihi , này dọn xong rồi sao lại còn một cái ly thế kia?” tôi tay đầy bọt xà phòng chỉ vào ly thủy tinh vẫn còn bày ở bàn.

“ahaha , tớ quên thôi!”

Lúc tiễn mọi người về tôi dựa vào người anh mỉm cười mãn nguyện.

“Tiểu Hi hứa với anh cùng anh trải qua thêm thật nhiều đêm giáng sinh như thế này nữa có được hay không?” Anh ôm tôi vào lòng cưng chiều nói.

“...” tôi không dám lên tiếng chỉ lẳng lặng nép vào lòng anh , tôi làm sao dám trả lời câu hỏi này , tôi còn sống được bao lâu tự bản thân rồi chưa biết làm sao dám hứa hẹn với anh những chuyện xa vời như đón với anh thêm một đêm giáng sinh vào năm sau hay nhiều năm nữa , tôi không dám hứa hẹn bất cứ điều gì.

Có lẽ anh biết được tôi nghĩ gì nên cũng im lặng hai người chúng tôi lẳng lặng nép vào nhau ngắm nhìn ánh trăng sau vành cửa sổ...

11. Chương 10:

chương 10:

Đầu tháng 2 mùa xuân sắp đến , không khí cũng không ấm áp là mấy, tôi nhập viện, lâm vào hôn mê với tần suất rất cao. Mọi sự tới rồi cũng sẽ tới phải hay không?...

Sở Thần sắp xếp chuyện công ty ổn thỏa giao chuyện quản lí lại cho anh trai là Sở Duệ lo liệu, liền ở bên giường bệnh trông tôi không rời.

“Anh có mệt lắm không?”

Lúc thanh tỉnh, tôi cuối cùng cũng hỏi anh.

“Không sao!” Mà anh thì vẫn tươi cười. Đầu tóc anh rối bời, tôi biết anh trừ bỏ lúc nhất định phải về công ty xử lý công việc, còn lại những lúc khác đều là ở bệnh viện trông tôi, lúc biết được việc này tôi đã mắng anh mấy câu rằng tôi không sao đâu, anh không nên vì tôi mà bỏ bê việc công ty nhưng trong lòng tôi cũng vì như vậy mà âm ập biết bao.

Khoảng thời gian tôi thanh tỉnh không còn nhiều như trước nữa, lúc nào cũng ở trong trạng thái mơ màng không ổn định, tôi và anh nói chuyện với nhau không nhiều lắm, những lúc tôi cứ cơn hôn mê tỉnh lại sẽ ngốc nghếch cười với anh một cái cho anh an tâm thực lòng tôi lúc ấy rất mệt mỏi nhưng vì sợ anh lo lắng nên đành phải gắng gượng nặn ra một nụ cười.

Trong bệnh viện rất nhiều nữ y tá hâm mộ tôi nói rằng tôi thực có diễm phúc khi có được một người chồng hoàn mỹ, toàn tâm toàn ý che chở, bên cạnh tôi, chăm sóc cho tôi trong lúc bệnh ốm. Các cô ấy thường sẽ không nhịn được mà nói với tôi khi truyền dịch cho tôi bằng ánh mắt lấp lánh sao trời.

“chị Diệp, chồng chị đối với chị tốt như vậy, xem như cuộc đời này của chị không lãng phí rồi.”

Nhưng tôi lại rất sợ những lời họ nói vì những lời đó sẽ làm cho tôi rời xa cuộc sống này trong hối tiếc vì anh, tôi cũng là phụ nữ cũng có những đồ kị, tham lam riêng của mình.

Những lúc như vậy tôi sẽ cứng rắn mà trả lời khi không có anh bên cạnh với các cô ấy rằng.

“anh ấy không phải chồng tôi!”

Để làm gì hả? đương nhiên là để cho các cô ấy vỡ đi giấc mộng ấy, tôi muốn nhấn tâm một lần làm cho người ta mộng tưởng hóa bọt biển trắng xóa.

Kể từ lần tôi nói như vậy, các nữ y tá không còn vo ve bên tai tôi về anh nữa mà chỉ thầm xuýt xoa tiếc thầm thay cho tôi. Tôi mặc kệ.

Ai cũng không biết, mỗi khi tôi tỉnh lại, sẽ có những loại cảm giác bất đồng, có khi đó là một loại hạnh phúc, có khi đó là một loại chua xót, còn có không cam lòng, bất đắc dĩ, khổ sở, cùng với hờ hững, đó là một cảm giác rất hững hờ của người sắp lỵ thể, thoát khỏi chật hẹp, đối với vạn tượng hồng trần nhẹ cười, hoàn toàn hờ hững...

OoOoOoO

Anh trai tôi do đã được bồi thường đầy đủ khoảng tham ô, lạm pháp của công ty nên chỉ bị giam 4 tháng thì được tự do, anh đã tìm được một công việc ổn định, tuy không kiếm được nhiều tiền như trước nhưng gia đình anh rất hạnh phúc, chị dâu tôi sinh em bé rồi là một bé trai đã 2 tháng, chị hay gửi ảnh cháu trai cho tôi xem, rất dễ thương, anh chị do ở Tây thành còn tôi ở Nam thành khoảng cách khá xa nên cũng không tiện thăm hỏi, nhưng từ khi biết tin tôi có bệnh anh trai và chị dâu liền sắp xếp công việc ổn thỏa bế cháu trai đến thăm tôi vượt một chặn đường dài đi xe 10 giờ liền, tôi lúc đó rất xúc động, anh trai từ khi được thả tôi vẫn chưa được gặp qua lần nào, tình thân quả là một sợi dây gắn kết chặt chẽ, khi gặp lại tôi anh trai liền ôm lấy tôi khóe mắt đỏ hoe, chị dâu bế cháu trai cũng nức nở khóc trùng hợp hôm đó vợ chồng Lâm Tuệ cũng đến, Lâm Tuệ đã mang thai đến tháng thứ 4 bụng cũng bắt đầu lớn lên.

“chị dâu, anh hai cả Lâm Tuệ nữa không được khóc, em sắp bị nước mắt của mọi người dìm chết rồi”

“nha đầu ngốc, không được nói như vậy, phải tịnh dưỡng cho tốt để còn bế tiểu Vệ” anh trai lau đi nước mắt lưng tròng nghiêm mặt với tôi, thấy vậy tôi liền cười haha mấy tiếng.

“Tiểu Hi, thời gian này phải ăn uống đầy đủ không được suy nghĩ nhiều biết chưa!” Chị dâu bế cháu trai đến gần tôi để cho tôi nhìn rõ mặt thẳng bé.

“em biết rồi a, tiểu Vệ rất đáng yêu nha!” tôi khẽ chọc chọc vào má nó rất mềm.

Mọi người rời đi cũng chính là lúc tôi chìm vào hôn mê.

12. Chương 11:

chương 11: Thanh minh

Tôi bắt đầu muốn viết nhật ký , bác sĩ nói tôi chỉ còn 2 tháng được sống , 2 tháng này tôi nhất định phải trân trọng ,thật trân trọng từng thời khắc. Tôi quyết định không nằm viện nữa , anh không bắt tôi hóa trị , tôi muốn bản thân khi ra đi một cách tự nhiên nên tôi xuất viện về nhà anh, chung sống một cách bất hợp pháp như tôi từng nói!

ngày 5 tháng 4 , trời xanh

Tôi thức dậy từ sớm , chuẩn bị rất tươm , tôi không gọi anh dậy chỉ lẳng lặng rời khỏi nhà , hôm nay là thanh minh , tôi phải đi viếng mộ ba , mẹ và anh trai đã đi viếng mộ ba từ mấy hôm trước nhưng lúc ấy tôi nằm viện không thể đi được.

Ba tôi được chôn cất ở một nghĩa trang phía Nam thành phố , cách nơi tôi sống 1 giờ đi xe.

7 giờ sáng , lúc này là tháng 4 sắc trời có lẽ khá rực rỡ hơn bình thường ánh sáng chiếu xuyên qua từng tán cây ở nghĩa trang u buồn , hôm nay có lẽ đã qua thanh minh nên rất ít người đến viếng mộ. Ba tôi mất đến nay đã 9 năm từ lúc tôi mới 15 tuổi.

Mộ ba đã được nhổ sạch cỏ , trước mộ còn có một bó hoa hồng trắng vẫn còn tươi , trên cánh hoa vẫn còn đọng lại sương trắng. Trên tay tôi cũng ôm theo một bó hoa là hoa bách hợp , lúc còn sống ba tôi rất thích nó.

“Ba à , con là Tiểu Hi con gái của ba đây , 9 năm rồi ba ở dưới đó có tốt không ba? con với mẹ cùng anh trai sống tốt lắm ! anh trai có vợ rồi , giờ ba cũng lên chúc ông nội rồi đó ba , anh chị sống rất hạnh phúc bên nhau . Bệnh tim của mẹ cũng có chuyển biến tốt hơn rồi. Con đã lấy chồng và người đó là người đàn ông con chọn với quyết tâm muốn gửi gắm cả cuộc đời nhưng ông trời muốn trêu đùa con , con có một khối u ở não rất nguy hiểm , có lẽ con sắp phải rời xa thế giới này đến nơi ba đã đến sau khi ra đi rồi , nhưng con lại không cảm thấy đau khổ chút nào cả , người đàn ông con yêu ngày trước không có chút quan tâm con ba à , nhưng mấy tháng nay anh ấy đối với con tốt lắm!...con cảm thấy đó cũng là mãn nguyện lắm rồi...Cho dù đó là sự thương hại của anh ấy con cũng không chấp nhất , con hài lòng với nó , 2 tháng nữa thôi! con phải rời đi rồi ba, con buồn lắm , con cũng rất sợ khi phải xa mẹ , anh hai và Sở Thần...Những người con yêu thương có lẽ sẽ rất đau buồn khi biết con ra đi , giống như lúc ba mất vậy , kể đầu bạc tiền kẻ đầu xanh con sợ bệnh tim của mẹ sẽ tái phát sẽ không chịu đựng nổi cú sốc này...Ba ở nơi đó chờ con nhé! ngày còn bé con không thể báo hiếu cho ba , khi đi rồi nhất định sẽ ở bên cạnh ba phụng dưỡng cho ba...Ba , thanh minh năm nay con bên ba vậy thanh minh năm tới ai bên con hả ba? Sở Thần anh ấy còn trẻ lại là người có năng lực như vậy, có lẽ con chết chẳng được bao lâu anh ấy sẽ tái hôn , con rất sợ điều đó , con cũng có sự ít ỏi và lòng tham lam chiếm hữu của một người phụ nữ muốn anh ấy mãi là của mình nhưng khi con chết rồi mọi kỷ ức của con và anh ấy sẽ nhạt nhòa theo năm tháng phải không ba?...Ba yên tâm con mạnh mẽ lắm , con nắm được con sẽ buông được nhưng chỉ là con cảm thấy có chút không cam tâm thôi!... Ba con phải về rồi...”

Tôi khẽ vuốt lên tấm ảnh trên bia mộ , là ảnh của ba tôi một người đàn ông có nụ cười hiền lành , dịu dàng là người đàn ông tôi tôn sùng cả cuộc đời , ông yêu mẹ tôi , yêu hơn tất cả nhưng tại sao con gái ông lại không tìm được một người đàn ông yêu nó như ông yêu mẹ nhỉ?...

Tôi không vội trở về nhà chỉ là muốn đi dạo một chút đến nhà mẹ anh tức mẹ chồng tôi.

Có lẽ mẹ chồng khá bất ngờ khi nhìn thấy tôi nhưng giây sau lại dùng ánh mắt ghét bỏ cùng với lời lẽ cay nghiệt với tôi , tôi cũng không mấy quan tâm , tôi bây giờ còn tâm trạng để chấp nhất với bà ấy sao? Mẹ chồng tôi bị bệnh hai chân teo lại nên phải nằm trên giường , bà gầy đi rất nhiều. Con cái trong nhà thì ít nên không thể bên cạnh chăm sóc bà , mẹ chồng cũng đồng mệnh với mẹ tôi , chồng mất sớm chỉ có 2 con trai cùng 1 con gái dù cho gia cảnh rất giàu có nhưng với bản tính khó khăn nên bà không được con cái gần gũi lắm.

“mẹ có cần con giúp gì không?” tôi nhẹ nhàng bước đến bên giường bà hỏi.

“cô hôm nay đến rất cực là có mục đích gì? muốn tiền của Sở gia sao?” bà hừ lạnh.

“mẹ muốn uống nước không con rót giúp mẹ?” tôi phớt lờ đi lời nói kia của bà vẫn dụi dụi đi đến bên kia tủ rót một ly nước ấm con bà.

Tôi đặt lên bàn của bà định kéo rèm cửa lên giúp bà cho có chút dưỡng khí thì bà rất nhanh cầm lấy ly nước hắt thẳng vào mặt tôi xong thì ném luôn ly nước thủy tinh xuống , tiếng vỡ của thủy tinh “choang” rất chói tai vang lên thâm thúy.

“cô là đang khinh thường tôi sao hả?” bà gằn lên với tôi.

Ly nước ấy là nước ấm nên không làm tôi bị bỏng nhưng lại có phần rát rát trên da mặt , tôi lau nhẹ mặt rồi cúi người nhặt từng mảnh vỡ của ly thủy tinh mặt kệ bà tiếp tục đay nghiến bằng những lời lẽ khó nghe.

“A” trong lúc nhặt mảnh vỡ tay tôi bị cắt bởi một mảnh thủy tinh nhỏ máu đỏ tươi chảy ra nhưng tôi cố kìm nén , không sao cả thời gian không còn nhiều kia mà...

13. Chương 12-end

chương 12: Muốn ở bên anh mãi mãi

Trở về nhà thì cũng đã quá giữa trưa , trong nhà vắng vẻ có lẽ anh đang ở công ty , tôi cũng không có tâm trạng ăn uống gì nên liền đi ra vườn , khu vườn được tôi tỉ mỉ chăm sóc 2 năm nay.

Trong vườn hoa hồng đã nở , một sắc đỏ rất đẹp dễ gần như chói chan khoe sắc hơn cả ánh mặt trời gay gắt , giàn nho tôi trồng giờ đây đã có quả leo trên bờ tường lá xanh vươn dài đầy sức sống mãnh liệt. Ở đây còn có một chiếc xích đu đã lâu ngày chưa ngồi , tôi đi đến gần khẽ ngồi xuống đong đưa trên xích đu từng làn gió nhẹ thổi qua làm bay làn tóc tôi theo gió , không khí rất trong lành mặc dù trời đã trưa, tôi muốn hòa mình với thiên nhiên tươi đẹp này lâu hơn một chút, tôi quên mất đi bản thân là ai chỉ biết rằng tâm trí rất thoải mái không lo nghĩ bất kì chuyện gì chỉ lặng lẽ hưởng thụ khoảng không gian riêng của mình , chợt một bàn tay đặt lên vai tôi , xích đu ngừng lại , mùi hương này rất quen thuộc là Sở Thần.

“anh về rồi” tôi xoay người mỉm cười với anh.

“em sáng nay đi đâu sao lại không gọi anh ?” anh bước đến ghé xích đu ngồi xuống bên cạnh tôi.

“em đi viếng mộ ba , hôm nay là thanh minh” Tôi tựa đầu vào vai anh.

“anh rất lo lắng”

“ừm , sau này có chuyện gì em liền nói với anh.” tôi mãi nguyên cười , anh quan tâm tôi.

“sao tay em bị thương thế?” lúc anh nắm lấy tay tôi nhìn thấy vết cắt do mảnh thủy tinh cửa lúc tôi nhặt mảnh vỡ lưu lại , dù đã không còn chảy máu nhưng vẫn còn dấu vết và khá đau rát.

“em không cẩn thận bị nhánh cây trong vườn cọ xát” tôi không dám nói với anh chuyện tôi đến thăm mẹ anh vì sợ anh sẽ mắng tôi.

“lần sau cẩn thận một chút” anh ôn nhu dặn dò tôi.

“ừm”

Không gian rơi vào tĩnh lặng giữa tôi và anh.

Hai chúng tôi ngồi trên xích đu vui vẻ ngắm trời xanh.

“chúng ta sẽ mãi yêu thương như thế này được không?” anh nói.

Tôi không nói mà chỉ ngả vào lòng anh lặng thinh ngắm nhìn bầu trời có những đám mây trắng và những đôi chim đang bay dưới ánh nắng rực rỡ.Tôi và anh dựa vào nhau nở cười hạnh phúc. Tôi có thể sẵn sàng trọn đời trọn kiếp chăm sóc trái tim anh , cuộc sống của anh đầu sau này có nhiều khó khăn tôi vẫn muốn mãi là chỗ dựa của anh nhưng số mệnh không cho phép thì phải ? Anh ấy chính là bảo bối tôi yêu thương

nhất trần đời này , tôi muốn cùng anh như mấy tháng nay cùng nhau nói chuyện đến quá nửa đêm không ngủ , muốn được ở bên anh làm nũng với anh...Tôi muốn tình yêu này của tôi và anh sẽ được chôn dấu sâu dưới đường hầm thời gian , trân trọng từng giây phút bên nhau như thế này , không nhắc đến chuyện sống chết chỉ mong ước cả hai bên nhau là đủ không ước mong gì thêm , lẳng lặng cùng nhau ngắm mây trắng sao đêm mỗi ngày , kể cho nhau nghe từng câu chuyện cuộc sống...Tôi cũng có thể thả lỏng hơn trong 2 tháng này , tôi muốn trong quyển nhật ký 2 tháng tương đương 60 ngày này của tôi hoàn toàn là màu hồng là hạnh phúc của hai chúng tôi chứ không chứa đựng một trời đau thương khi tôi buông tay ra đi thật ra đi về nơi ba tôi đang ở , nơi đó chắc lạnh lẽo lắm sẽ không có bàn tay ấm áp anh ôm tôi vào lòng khi gió lạnh thổi về , sẽ không còn nụ cười hay nụ hôn ngọt ngào chúng tôi dành cho nhau mỗi sáng , sẽ chôn vùi lại nơi nắm mộ mang tên tình yêu , rồi thanh minh năm tới và nhiều năm nữa tôi sẽ một mình dưới đáy mộ phần không có anh , không ai cả , không biết có ai cần tôi không nữa chỉ biết giây phút này tôi rất hạnh phúc...

Ngày 12 tháng 5, trời âm u

Hôm nay bầu trời không được trong xanh lắm , từng đám mây đen kéo về từ phía Nam , không khí có phần ẩm ướt rất khó chịu , tôi vẫn như lúc ở bệnh viện rất mệt mỏi , đầu óc đã tỉnh táo hơn nên sẽ không hay rúc vào phòng ngủ uống thuốc rồi nằm trên giường chờ đợi giấc ngủ mê mang kéo đến nữa , tôi thích ánh sáng nên rèm cửa lúc nào cũng kéo sang một bên để cho ánh sáng soi sáng căn phòng thiếu sức sống này nhưng hôm nay trời không được tươi sáng , không có một giọt nắng , nằm trên giường tôi rất buồn phiền , đầu giường có rất nhiều thuốc đều là thuốc của tôi do các bác sĩ ở bệnh viện đưa sau khi xuất viện , rất nhiều thuốc , trong hộp tủ để đèn ngủ cũng có , mọi loại thuốc đều được tôi sắp xếp rất gọn gàng và tôi hài lòng với chúng , tôi thích sự trật tự. Tôi tìm sách gì đó đọc cho đỡ buồn chán , dù trời bắt đầu mưa nhưng tôi vẫn để cửa sổ cho gió tạt vào , khung cảnh bên ngoài rất đẹp

Bác sĩ không nói cho anh biết tôi còn 2 tháng nữa sẽ từ giã cuộc sống này , xem như đây là họ không muốn anh đau lòng đi.

Tôi được thăm khám hằng ngày hôm nay cũng vậy , bác sĩ đến kiểm tra sức khỏe tôi thế nào , sau khi kiểm tra xong bác sĩ kéo Sở Thần ra ngoài nói gì đó nhưng sau khi trở vào tôi thấy anh rất khó chịu , tức giận hiện hữu rõ trên gương mặt , có lẽ lúc này anh đã quát lên vị bác sĩ đó rất khó nghe.

“Thần có chuyện gì thế?” tôi gượng người ngồi dậy.

Anh tiến đến ngồi xuống giường ôm lấy tôi vào lòng.

“ông ta nói lung tung!” giọng điệu anh có vẻ không được tốt lắm.

“bác sĩ Hà nói với anh cái gì mà khiến anh tức giận?”

“ông ta nói...nói rằng...” Anh khép mắt lại ,vùi đầu vào cổ tôi.

“ông ta nói em là đang hồi quang phản chiếu*, tuy thời sẽ đi, muốn anh đừng đi đâu cả , phải gác hết công việc lại ở bên em. Nên thuê vài người giúp việc để khi muốn mua gì thì nhờ họ mua không nên rời khỏi em”

Tôi cười haha , cả người đều run lên.

“A , hóa ra đây gọi là hồi quang phản chiếu, cũng là một chuyện tốt, nhưng mà dường như em không có cảm giác gì lạ lắm chỉ thấy cơ thể tốt lên hơn bình thường thôi!”

Sở Thần không nói gì nữa chỉ ôm tôi , còn có thể nói gì nữa chứ?

Ngày 2 tháng 6 , trời xanh trong rất đẹp

Anh thật sự đã làm như bác sĩ Hà nói anh luôn ngồi ở bên cạnh tôi , chưa từng rời đi nửa bước chỉ cần tôi mở mắt tỉnh lại sẽ nhìn thấy gương mặt tuyệt đẹp của anh , anh sẽ hôn tôi vô cùng ngọt ngào nhưng cũng dấy lên vài phần chua xót nơi đáy mắt.

Loại thời điểm này, tôi chỉ cảm thấy thật im lặng, thật thoải mái, không có thống khổ, thì ra, đây là hồi quang phản chiếu mà người ta nói.

Tôi chính thức rời đi vào ngày 20 tháng 6 , một mùa hạ buồn , mưa phùn lất phất.

Ngày hôm ấy , tôi nằm trên giường , anh vẫn ở bên cạnh tôi , do hôm nay là chủ nhật nên giúp việc đều xin nghỉ việc trở về gia đình , trong nhà chỉ còn tôi và anh. Hà Hoa sinh rồi đang nằm viện nên không thể đến thăm tôi thường xuyên còn Lâm Tuệ thì do thai đã lớn nên phải ở nhà tịnh dưỡng nhưng hôm nay lại vác bụng bầu đến từ sớm làm ồn tôi nói đủ thứ chuyện cười rất vui vẻ nhưng vẫn không giấu được nét u buồn.

“Mở cửa sổ ra giúp em đi em thích ánh sáng” tôi ngừng nói chuyện với Lâm Tuệ cười cười , nói với anh đang ngồi ngay bên cạnh chăm chú nhìn trời.

“Kính Văn!Kính Văn mở cửa sổ giúp tôi!” Sở Thần hét lớn gọi Kính Văn đang ngồi bên kia suýt chút nữa làm rơi điện thoại về mặt không vui lại chỉ có thể nhẫn nhịn không phát hỏa, anh ta thô lỗ đẩy cửa sổ ra, sau đó hung hãn trừng mắt nhìn anh một cái, lại ngúng nguẩy xoay người tiếp tục xem điện thoại của mình.

“chồng cậu thật hung dữ nha!” tôi mỉm cười với Lâm Tuệ nói.

“tại Sở Thần nhà cậu thôi!” Lâm Tuệ cũng không vừa nói lại.

“Lâm Tuệ trễ giờ khám thai ở bệnh viện rồi , mau trở về thôi” Kính Văn nhìn đồng hồ hốt hoảng nói.

“a? sao nhanh vậy! Tiểu Hi tớ đi khám thai lát nữa lại đến” Lâm Tuệ và Kính Văn đi rồi anh lại ở bên tôi , nắm lấy tay tôi , thật ấm áp.

“Sở Thần em muốn đọc cho anh nghe , thấy rất hay”

Lúc tôi nói những lời này quả thật mệt chết đi, tôi không biết mình đã nói xong chưa dù cho đoạn này rất ngắn không dài, dù sao tôi cũng đã quá mệt mỏi, chỉ nhìn anh, cho đến khi cái gì cũng không thể nhìn thấy, tôi rơi vào bóng đêm vô tận.

Vào lúc đó, tôi vẫn còn suy nghĩ, lời nói của mình không biết rốt cục đã xong hay chưa nữa.

Nhưng mà, tôi vĩnh viễn cũng sẽ không biết được.....

“Năm tháng có trôi qua

Dẫu cho biển cạn đá mòn ,

trời đất có sụp xuống...

Thì tình yêu này vẫn...

Không hề thay đổi.

Em chỉ muốn bên anh mãi mãi...

Cùng nhau già đi.....

Nhưng rồi chỉ có anh là thanh xuân còn mãi ...Mình em già đi.”

Cám ơn cuộc đời này , cho tôi gặp được anh , được anh yêu trong những ngày tháng cuối cùng , như vậy cuộc đời tôi sẽ không vô vị,cùng anh trải qua đêm giáng sinh hạnh phúc , một mùa xuân ấm áp đến như vậy .

——-HOÀN——

ngày 25/5/2018 20h00’

sẽ có ngoại truyện về nhân vật

14. Chương 13 Ngoại Truyện: Trác Lăng

CÔ ẤY KHÔNG YÊU TÔI-10 NĂM DÀNH TRỌN MỘT TÌNH YÊU

chương 13: gặp gỡ

Tôi là Trác Lãng , đã từng yêu một cô gái , yêu đến mê đắm , không tiếc 10 năm để chờ đợi cô ấy nhìn về phía tôi , tôi không phải loại con trai tệ , tôi có vẻ ngoài anh tuấn , học thức lại cao , có công ty riêng , tôi dường như là có tất cả nhưng lại không có cô ấy.

Tôi gặp cô ấy năm 16 tuổi , còn cô ấy năm đó chỉ mới 14 tuổi đang học sơ trung còn tôi đã lên cao trung năm thứ nhất , tôi thầm mến cô ấy ngay từ lần đầu tiên gặp gỡ ở quảng trường lớn , lớp tôi tham gia đá bóng thi đấu với đội bạn trường ngoài , lớp cô ấy được phân công bên đội cổ vũ cho lớp tôi , có lẽ là do bị ép tham gia nên gương mặt cô ấy lúc đó rất khó chịu cứ nhăn nhúm lại như một bà lão rất buồn cười kèm theo đó là biểu cảm vừa thẹn thùng vừa xấu hổ khi ở cùng đám đông , thật ra cô ấy không quá mức xinh đẹp để tôi phải để mắt đến chỉ là cô ấy có vóc người khá cao ráo gương mặt thanh tú dễ nhìn.

Sau khi kết thúc trận đấu ở quảng trường bầu trời liền kéo mây đen kịch nhìn rất âm u báo hiệu sẽ mưa bất cứ lúc nào , tôi không ở lại cùng đám bạn bè trong đội ăn mừng chiến thắng chỉ nói rằng ở nhà có việc nên phải về nhà ngay , đi được một lúc trời liền đổ mưa , sớm biết hôm nay trời sẽ đổ mưa thì tôi sẽ lựa chọn đem theo dù hoặc ở lại chứ không dại gì mà dầm mưa như thế này trở về , đi được một đoạn cảm thấy nếu cứ dầm mưa tiếp thì chắc chắn ngày mai sẽ bệnh mất tôi rẽ hướng đi đến trạm xe buýt ngồi đợi trời bớt mưa rồi sẽ tiếp tục đi về nhà , khốn kiếp làm sao xe đạp lại bị thằng em trai mượn đi chơi nên tôi mới phải khổ sở tới độ đi bộ như thế này đây.

“anh là Trác Lãng phải không?” một giọng nữ dễ nghe vang lên, tôi ngẩng đầu chẳng phải là cái cô gái mặt mày khó chịu trong đội cổ vũ đây sao?

“ừm , còn em lúc này trong đội cổ vũ lớp A?” cô ấy tay cầm một chiếc ô màu xanh lam đứng trước mặt tôi , sau đó liền thu ô lại ngồi xuống bên cạnh tôi.

“vâng , đúng rồi. Sao anh lại ngồi đây? người ướt đẫm thế kia” cô ấy nhìn cả người tôi cứ như chuột nước đảo mắt đánh giá.

“quên mang theo ô nên mắc mưa , còn em sao lại ở đây vẫn chưa trở về nhà?”

“em chờ xe buýt , nhà em ở khu phố Đông cách trường học tận nửa giờ đi xe” cô ấy mỉm cười một nụ cười đơn thuần đẹp để chứ không như bao cô gái khác luôn vây quanh tôi.

“nhà anh gần đây nhưng mưa to quá nên khó có thể trở về”

“vậy thì cùng ngồi đợi đi” cô ấy mở lời , tươi cười trong rất dễ thương.

Tôi và cô ấy ngồi với nhau không nói một lời chỉ lặng lẽ nhìn cơn mưa trước mắt mưa càng lúc càng nặng hạt khoảng 15 phút sau thì có xe buýt đến , cô ấy đứng dậy đưa cho tôi chiếc ô trên tay bảo tôi cầm lấy , mưa càng ngày càng nặng hạt rồi mau mau trở về nhà đi rồi tạm biệt tôi bước lên xe , dáng hình cô ấy khuất dần sau cánh cửa xe buýt , tôi ngồi ngây ra , tôi là đang rung động sao? Một cô gái xa lạ một lần nhìn thấy liền động tâm với người ta , bên cạnh tôi không thiếu những bạn nữ xinh đẹp nhưng không hiểu sao ở bên cạnh cô ấy tôi có cảm giác thật lạ...

Năm ấy tôi 16 tuổi , đó là lần rung động đầu tiên khiến tôi nhớ mãi , cảm ơn cơn mưa đó , cảm ơn ngày hôm đó giúp tôi gặp được cô ấy , để tôi trải qua một khoảng thời gian tốt đẹp biết bao...

15. Chương 14 Ngoại Truyện : Trác Lãng

chương 14:

Không hiểu tại sao cô ấy cứ từng ngày từng ngày thâm nhập vào cuộc sống vào của tôi bằng nụ cười bằng ánh mắt dịu dàng kia , cô ấy rất đơn thuần không phải lúc nào cũng bám theo tôi như bọn con gái kia , cô ấy sẽ lẳng lặng ngồi bên cạnh tôi nói rất nhiều chuyện làm cho tôi vui , tôi rất thích nhìn cô ấy cười , nụ cười ấy mang bao ấm áp khiến trái tim gần như bằng giá của tôi dần tan chảy , tôi và cô ấy chính thức trở thành bạn bè sau cơn mưa đó.

Tôi mời cô ấy đi ăn kem và cảm ơn về việc cô ấy cho tôi mượn chiếc ô hôm trời mưa, cô ấy có lẽ muốn từ chối nhưng tôi lại khẳng định muốn mời. Tôi chọn một quán kem ở gần trường trung học của cô ấy. Nhờ vậy tôi biết được rằng cô ấy thích hương bạc hà cũng giống như mùi hương trên tóc của cô ấy, cô ấy không phải loại con gái làm ra vẻ để tôi yêu thích chỉ biết rằng bản thân thích cái gì sẽ làm cái đó, lúc ăn kem sẽ nói đủ thứ chuyện từ việc ở trường cô ấy thích học môn gì nhất đến con phố Tây có những gì, cô ấy không ngần ngại mà kể cho tôi nghe với vẻ mặt hết sức tự nhiên, cô ấy tỏ ý muốn kết bạn với tôi khiến tôi rất vui vẻ như một vườn hoa đang nở trong lòng. Tôi đương nhiên là ngay lập tức đồng ý.

Tôi biết rất nhiều về cô ấy, ví như cô ấy thích học môn Văn và cực kì ghét các môn Tự Nhiên sẽ thường xuyên phụng phịu khi bài kiểm tra của các môn Tự Nhiên không được cao, ví như cô ấy có một người ba mắc bệnh nặng không thể chữa trị, cô ấy có một người anh trai xuất sắc, cô ấy thích ăn kem hương bạc hà, thích màu lam ngọc, viết văn cực kì hay thường xuyên được 100 điểm môn Văn đến cả giáo viên chủ nhiệm cũng thường xuyên khen thưởng cô ấy... Có một lần cô ấy được 100 điểm môn Hóa Học cái môn mà cô ấy luôn đau đầu vì điểm rất kém, cô ấy liền chạy đi khoe với tôi rất vui vẻ cô ấy bảo sẽ về nói cho ba mẹ biết, nhưng ngày hôm sau khi đến lớp tôi lại thấy hốc mắt cô ấy đỏ hoe, do lúc đó còn ở trường nên không tiện hỏi lúc ra về liền hỏi cô ấy lúc ấy dựa vào tôi khóc nức nở bảo rằng ba cô ấy không còn nhớ ra cô ấy là con gái mình, không biết cô là ai, cô ấy rất yêu thương ba mình nên khi nghe ba nói vậy liền đau lòng mà khóc. Một khoảng thời gian sau, tôi không thấy cô ấy đi học tầm 3-4 ngày hỏi giáo viên chủ nhiệm của cô ấy thì mới biết ba cô ấy mất rồi giờ phải ở nhà một thời gian cùng mẹ lo tang sự, mấy ngày sau cô ấy đã trở lại trường bao nhiêu lo lắng của tôi gần như vơi bớt đi mấy phần nhưng cô ấy gầy đi thấy rõ, cũng ít nói ít cười hơn, bạn bè có đến an ủi hỏi thăm nhưng cô ấy không nói gì chỉ mỉm cười gượng gạo. Tôi lúc ấy không biết phải làm gì cho đúng, tôi sợ nhìn thấy nụ cười mệt mỏi ẩn hiện trên gương mặt 15 tuổi tôi thích lắm lắm! chỉ biết ở bên ngoài cửa sổ lớp cô ấy nhìn cô ấy dần dần bớt đi muộn phiền, tôi biết lúc này tôi chỉ cần quan tâm cô ấy là đủ không nên nhiều lời sẽ khiến cô ấy ghét bỏ tôi.

Cho đến một hôm tan học, tôi đi xe đạp chở theo cô ấy đi đến ngọn núi phía sau trường, cô ấy hỏi đến đây làm gì tôi chỉ nói rằng là bí mật, cô ấy cười cười đồng ý đi cùng tôi. Ngọn núi phía sau trường rất lớn tôi và cô ấy phải mất tận 10 phút mới lên đến nơi.

Một vườn hoa hồng liền hiện ra trước mắt hai chúng tôi, tôi nhìn thấy được vẻ mặt ngạc nhiên của cô ấy, tôi liền giải thích.

“đây là vườn hoa nhỏ của anh, khi buồn anh sẽ đến đây ngắm hoa nhìn trời, hihi”

“wow, Trác Lăng anh thực tài nha một vườn hoa hồng như thế này mà anh cũng có thể vun trồng lên, hiếm thấy nha!” cô ấy cúi đầu đưa mũi ngửi lấy mùi hương thoang thoang của đóa hồng nhưng.

“mà anh hôm nay buồn việc gì chứ?” cô ấy khó hiểu hỏi tôi.

“anh hôm nay không buồn mà là em đấy, anh muốn em cảm thấy thoải mái thôi!” tôi cười nói với cô ấy.

“uh, cảm ơn anh” cô ấy cúi đầu tay vuốt nhẹ từng cánh hoa hồng xinh đẹp.

Cơn gió chiều nhẹ thổi qua, bầu trời từ màu xanh thăm thẳm chuyển thành một màu hồng cam u sầu nhuộm hết cả một ngọn núi, tôi và cô ấy ngồi với nhau ngắm nhìn từng chú bướm bay lượn quanh vườn hoa, ánh chiều tà chiếu rọi khiến bóng của hai chúng tôi dài ra, dù cách một khoảng cách rất gần chưa đầy hai gang tay nhưng không hiểu sao tôi lại thấy hai chúng tôi xa nhau ngàn trùng, muốn chạm vào cô ấy sao thật khó. Tôi muốn chân thật nói ra rằng tôi có tình cảm với cô ấy nhưng không hiểu sao tôi lại sợ, sợ rằng bản thân không có được cô ấy mà lại còn đánh mất tình cảm thuần khiết này, sợ rằng sẽ làm mất đi nụ cười ấy, đôi mắt có muôn vàng vì sao lấp lánh ấy, tôi đành phải im lặng để nắm giữ dù không có được tình yêu của cô ấy nhưng tôi mong sẽ có được tình bạn cùng sự tin cậy của cô ấy, chỉ thế thôi là đủ đối với tôi, với tôi tình cảm không nhất thiết là phải ràng buộc lẫn nhau chỉ cần thấy đối phương hạnh phúc là được, có thể tình bạn sẽ thích hợp hơn tình yêu cũng nên... Như thế này cũng tốt, mỗi sáng sẽ cùng cô ấy gặp nhau qua hành lang lớp học, còn mỗi chiều tan học sẽ cùng cô ấy ngắm nhìn thành phố rộng lớn trên ngọn núi sau trường, cùng cô ấy ngắm vườn hồng xinh đẹp này, cùng cô ấy nói chuyện phiếm, sẽ âm thầm bên cạnh cô ấy mỗi khi cô ấy vui buồn, chỉ cần cô ấy muốn tôi sẽ có mặt sẵn sàng làm chỗ dựa vững chắc cho cô ấy...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chung-ta-ly-hon-roi-anh-a>